

ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΕΚΤΡΩΣΗ: «Η ΕΣΧΑΤΗ ΑΝΟΜΙΑ»

Άφηστε με
νά ζήσω!

Frank Schaeffer

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

ΤΩΝ ΨΕΥΤΙΚΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Πρόλογος

Αρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου
Ι. Μ. Οσ. Γρηγορίου 'Αγ. Όρους

Μετάφραση

Αρχιμ. Αύγουστίνου Μύρου,
Δρς Θεολογίας - Φιλολόγου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ» - ΚΟΖΑΝΗ 2000

ΑΝΑΤΥΠΟ

του 18ου κεφ. του
βιβλίου του Άμε-
ρικανού-Όρθοδό-
ξου Fr. Schaeffer
(Σαϊφφερ).

Τό σημαντικό αυ-
τό βιβλίο κάνει μι-
ά βαθειά ανατομία του
δυτικού και μάλιστα
του αμερικανικού
πολιτισμού, με χα-
ρακτηριστικό τήν
πρακτική άπιστία-
άθεϊα και άνομία!

Και ακριβώς, ως
«έσχάτη άνομία»
χαρακτηρίζει ό Συγ-
γραφέας τήν ΕΚ-
ΤΡΩΣΗ με όλες τις
συνέπειές της, που
είναι «φαῦλος κύ-
κλος»... διαφθοράς!

Τ. 86
2000

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ
Π.Ε.ΦΙ.Π.

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ Σ' ΑΛΛΟΥΣ

Βοηθήστε στην επανέκδοση και ευρύτερη διάδοσή του

ΕΚΤΡΩΣΗ: «Η ΕΣΧΑΤΗ ΑΝΟΜΙΑ»

Ο τίτλος του αφιερωμένου στις φονικές ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ 18ου κεφαλαίου του βιβλίου του νεοφωτίστου ως Όρθοδόξου και Αμερικανού Συγγραφέα F. Schaeffer (Σαϊφφερ) είναι χαρακτηριστικός και όντως αποκαλυπτικός. Το γεγονός δηλαδή ότι ένας νεοφωτίστος Όρθοδόξος έκρινε αναγκαίο να καταγράψει τους όρθοδόξους κτύπους της αναγεννημένης καρδιάς του, κατά τρόπο ασφαλώς όμολογο με τον αιώνιο λόγο της όρθοδοξα αναγινωσκομένης και έρμηνευομένης Άγιογραφικής και Άγιοπατερικής Παραδόσεως, είναι άκριβώς αποκαλυπτικό και σημαντικό. Έξάλλου σημαντική είναι και η επίλογή και μεταφορά από τό Συγγραφέα της όρθόδοξης δηλώσεως του τότε (1992) Άρχιεπισκόπου Β. και Ν. Αμερικής κ. Ιακώβου για την άπατηλή «νομιμοποίηση» των έκτρώσεων: «...**Η νομιμοποίηση της ανομίας δέν μάς έλευθερώνει από τίποτε...** Για όποιον έμπλακή σέ τέτοιου είδους διαφθορά, ό σύγχρονος τρόπος σκέψεως άποτελεί διαθήκη, για νά παραιτηθή από κάθε ήθική ύπευθυνότητα» (βλ. σ. 14/402).*

Όποιοσδήποτε λοιπόν «σύγχρονος τρόπος σκέψεως» φιλεκτρωτικής και παρόμοιας πρακτικής ούτε ώραιοποιεί ούτε άποποινικοποιεί την «έσχάτη άνομία»-παρανομία, πού σημαίνει («έσχάτη...») τό τελευταίο και άκρότατο σημείο άνομίας-παρανομίας και διαφθοράς! Καί άκριβώς, ή παρουσίαση-περιγραφή από τό Συγγραφέα συγχρόνων μεθόδων έκτρώσεων της... **επίορκης και άδίστακτης σύγχρονης 'Ιατρικής**»

* Η σελιδοποίηση είναι διπλή: του παρόντος τεύχους και του βιβλίου του κ. Σαϊφφερ.

ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Έτος 23ο, άρ. 86 - Απρίλιος, Μάιος, Ιούνιος 2000. Τριμηνιαίο δημοσιογραφικό όργανο της «Πανελληνίας Ένώσεως Φίλων των Πολυτεκνών» (Π.Ε.ΦΙ.Π.) - Ακαδημίας 78Δ - 106 78 ΑΘΗΝΑ. Τηλ.: 38.38.496, 38.22.586, FAX: 38.39.509.

- Ίδιοκτήτης: Π.Ε.ΦΙ.Π. - Έκδότης: Άντώνιος Ε. Άντωνίου, τ. Διευθ. Έμπορ. Τραπ., Πρόεδρος Π.Ε.ΦΙ.Π. - Διευθυντής Συντάξεως: Άγιορείτης Μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης, θεολ.-φιλόλ.
- Υπεύθ. Τυπογρ.: Δ. Παπαδόπουλος, Copy Print A.E., 18ο χλμ. Λεωφ. Μααθαίνος-Παλλήνη, τηλ. 66.69.624.

ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΗΣ Π.Ε.ΦΙ.Π.:

- ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ (Κεντρικό, όδ. Σοφοκλέους 11), ΑΡ. ΛΟΓΑΡ.: **18950804.**
- ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ (όδ. Σόλωνος), ΑΡΙΘΜ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: **151/296047-89.**
- Χρειάζεται άποδεικτικό καταθέσεως πρós έκδοση Άποδείξεως της Π.Ε.ΦΙ.Π. για την Έφορία.
- Όταν επικοινωνείτε με την Π.Ε.ΦΙ.Π., παράκληση ν' αναφέρετε τον ΚΩΔΙΚΟ ΑΡΙΘΜΟ της ένκέττας του φακέλου του Περιοδικού μας για την ταχύτερη έξυπηρέτησή σας.
- Η «Π.Ο.» διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ. ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΕΣ.

ΓΙΑ ΚΥΠΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΗΜΟΥΣ ΚΥΠΡΙΟΥΣ

«ΠΑΓΚΥΠΡΙΑ ΕΝΩΣΗ ΦΙΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ» (Π.Ε.ΦΙ.Π.).

Διεύθυνση: Πρεβέζης 8 - Κάτω Πολεμίδα, Άγ. Ιωάννης, 4154 ΛΕΜΕΣΟΣ, τηλ. 05-367.933. Πρόεδρος Συλλόγου: Άνδρέας Μαυρουδής, θεολ.-καθηγ. Τηλεφων. έξικοινωνία 5-10 μ.μ.

ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ Π.Ε.ΦΙ.Π. ΚΥΠΡΟΥ:

- ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ, Ύποχ/μα Παταφίεσσα 1, Άγ. Ιωάννης-Λεμεσός, άρ. Λογ.: **0341-01-031847.**
- ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, Ύποχ/μα Πάφου 2, Λεμεσός, άρ. Λογ.: **022-21017153.**

- Η Π.Ε.ΦΙ.Π. έχει τιμηθή με ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ, Δεκέμβρ. 1979.
- Η Π.Ο. έχει την εύλογία της Ί. Συνόδου Έκκλησίας Ελλάδος και Κύπρου.

τῶν ἐκτρώσεων (βλ. σελ. 22-27/410-15) εἶναι ἀποκαλυπτική τῆς «προοδευτικῆς» διαφθορᾶς «χωρὶς ὄρια»!

Γι' αὐτό καί ἡ **κυκλοφορία τοῦ παρόντος τεύχους** σημαίνει καί τὴν παρουσία καί δια-μαρτυρία («σιωπηλὴ κραυγὴ»)* καί τῆς μικρῆς καί πτωχῆς συλλογικῆς προσπάθειάς τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. καί τοῦ Περιοδικοῦ τῆς «Π.Ο.» γιὰ τὸ ἀνθρωπο-λογικὰ πρῶτο καί μέγιστο, ὅσο καί «ἐσχατο» θέμα τῆς ΕΚΤΡΩΣΕΩΣ, ὡς μεγαλύτερης καί βαθύτερης ΑΜΑΡΤΙΑΣ!**

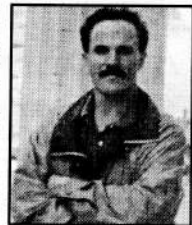
Ἡ ἀναφορά τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π.-Π.Ο. στὴν πρώτη-μέγιστη καί «ἐσχάτη ἀνομία» καί διαφθορά τῆς ΕΚΤΡΩΣΕΩΣ εἶναι συνεχῆς καί ἀδιάκοπη ἤδη ἐπὶ μία καί πλέον 30ετία (1969–2000). Ἀλλὰ καί ἡ παράλληλη ἀναφορά στὶς Πολυτέκνες-Ἵπερπολυτέκνες ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ, ὡς τὸ μεγαλύτερο σύγχρονο ΘΕΜΑ-ΘΕΑΜΑ-ΘΑΥΜΑ, γίνεται ἀκριβῶς ἀπὸ θαυμασμό καί ὀφειλομένη τιμὴ καί προβολή **ΕΚΕΙΝΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΝ ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ, «τῶν ἡρώων τῶν καιρῶν μας καί τῶν Φίλων τῶν δικῶν μας»** (βλ. τεύχη άρ. 8, Δεκ. 1980, σ. 10, καί άρ. 85, Μάρτ. 2000, σ. 10). Καί ἡ ἀναφορά-ἀντιπαράθεση αὐτῆ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ, ὅσο θέλει καί ἐπιτρέπει ὁ Θεός, μέ τῆ δικῆ Του εὐλογία καί τῆ συμπαράσταση τῶν ἀπανταχοῦ Φίλων τῶν Πολυτέκνων, στοὺς ὁποίους συνιστοῦμε νά ἀξιολογήσουν καί τὸ παρόν τεύχος στὸ μεγαλύτερο δυνατὸ βαθμὸ, συμβάλλοντας ἔτσι στὴν **πρόληψη καί θεραπεία ὄσων περισσοτέρων ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ.**

* Βλ. σχετικὰ στὸ τεύχος άρ. 26-27 τῆς «Π.Ο.», Σεπτ. 1985.

** Διὰ στόματος γνωστῆς «ἀσθενοῦς» ἐμπρὸς στὸ ἰ. Λεῖψανο τοῦ Ἀγίου Σπυριδῶνος τοῦ Θαυματουργοῦ στὴν Κέρκυρα ὁ Δαίμονας-Διάβολος «ἀποκάλυψε» ὅτι θεωρεῖ «**μεγαλύτερη ἁμαρτία τὴν ἐκτροφή καί ὅσες κάνουν ἐκτροφή εἶναι οἱ βασίλισσές του!**» (βλ. τεύχος «Π.Ο.» άρ. 60, Δεκ. 1993, σ. 25, Ζ').

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ γιὰ τοὺς: Συγγραφέα, Μεταφραστή, Ἐκδότη.

● Ὁ Συγγραφέας κ. Φράνκ Σαϊφφερ, ἥδη Ὁρθόδοξος ἀπὸ τὸ 1990, εἶναι Ἀμερικανός, πρῶν Πρωτεστάντης καί γιὸς Πρωτεστάντη «πάστορα»-ποιμένα. Εἶναι σκηνοθέτης καί καταξιωμένος συγγραφέας, ἀλλὰ καί ἐκδότης τῆς πρωτοποριακῆς ὀρθόδοξης ἐφημερίδας «**The Christian Activist**». Εἶναι ἔγγαμος καί πατέρας 3 παιδιῶν καί διαμένει στὴν Πολιτεία Μασσαχουσέτη.

● Ὁ Μεταφραστὴς εἶναι Ἀρχιμανδρίτης, διδάκτωρ Θεολογίας καί φιλόλογος, υἱὸς Ἰερέα καί ἱεροκῆρυξ Ἰ. Μητροπόλεως Σερβίων καί Κοζάνης. Τὸν συγχαίρουμε γιὰ τὴν ἀπόφαση καί τὸν κόπο τῆς μεταφράσεως τοῦ σπουδαίου βιβλίου τοῦ κ. Σαϊφφερ, ἀλλὰ καί τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἄδεια ἀνατυπώσεως τοῦ 18ου κεφ. τοῦ βιβλίου.

● Ἐκδότης τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ βιβλίου (σελίδων 535) εἶναι ὁ γνωστός Σύλλογος «**Μακρυγιάννης**», φρουρός καί προπομπός τῶν Ἑλληνορθόδοξων Παραδόσεων, μέ ἔδρα τὴν Κοζάνη (ὁδ. Ἴπποκράτους 16, τ.κ. 501 00 - τηλ. 0461-25.094).

Τὸ βιβλίο τιμᾶται δρχ. 4.500 καί διατίθεται καί στὰ Γραφεῖα τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. (μέ βιβλιοπωλικὴ ἔκπτωση στοὺς Πολυτέκνους-Φίλους τῶν Πολυτέκνων).

Η ΕΣΧΑΤΗ ΑΝΟΜΙΑ

(κεφ. 18ο, σσ 391-422)

Ἡ ἔννοια τῆς ιδιωτικοποιημένης θρησκευτικότητας, ἀπό τό ἓνα μέρος, καί ἡ ἀπώλεια τῆς αἰσθησης τῆς προσωπικῆς ὑπευθυνότητας γιά τίς πράξεις μας, ἀπό τό ἄλλο, ἔχουν δραματικές καί μακροπρόθεσμες συνέπειες¹. Αὐτά τά δύο ὀδήγησαν στήν ἀντίληψη ὅτι ἡ συμπεριφορά κάποιου, ἡ ἀμαρτία του πῶς συγκεκριμένα, ἀποτελεῖ καθαρὰ «προσωπική» ὑπόθεση. Αὐτή ἡ τάση πρὸς τὴν ὑποκειμενικότητα ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς ἀσύδοτης ἐλευθερίας στίς σεξουαλικές σχέσεις, στήν ἐγκληματικότητα καί στόν τρόπο συμπεριφορᾶς, πού σήμερα ἐπικρατοῦν στήν καταρρέουσα, διαιρεμένη καί φυλετική μας κοινωνία². *

Ἡ πρακτική τῶν νομίμων ἐκτρώσεων ὕστερα ἀπὸ αἴτηση ἀποτελεῖ τό πῶς κραυγαλέο παράδειγμα τῆς ἐσχάτης ἀνομίας, σύμφυτης μέ τό σύγχρονο πρόσωπο τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀτομικισμοῦ. Ὁ θάνατος 1,6 ἑκατομμυρίου παιδιῶν μέ τὴν μέθοδο τῆς ἐκτρώσεως—σχεδόν τό 1/3 τῶν παιδιῶν πού συλλαμβάνονται στήν Ἀμερική κάθε χρόνο—εἶναι τό πῶς χτυπητό παράδειγμα μιᾶς ἐξωτερικῆς συμπεριφορᾶς, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἀπλᾶ ὡς μία «προσωπική ἐπιλογή». Εἶναι ἐπίσης ἀπόδειξη τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἀμερική ἔχει γίνει ἓνα ὀλοκληρωτικά εἰδωλολατρικό ἔθνος. Ἡ συνήθεια νά θυσιάζονται τά ἀφιερωμένα (στούς θεούς) παιδιά ἔχει ἐπανέλθει.

Ἡ ἀφαίρεση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς χάριν τῆς ἄνεσης θεωρεῖται τώρα ὡς μία ἀπλή «ἐπιλογή». Οἱ σεξουαλικές σχέσεις ἀνάμεσα σέ «ἐνήλικες πού συμφωνοῦν» θεωρεῖται ὅτι εἶναι δική τους ὑπόθεση καί κανενός ἄλλου. Κι αὐτό, παρὰ τὴν ὅποιαδήποτε βλάβη θά προξενήσουν οἱ «συναινοῦντες ἐνήλικες» στόν ἑαυτό τους, στό παιδί πού θά συλλάβουν,

* Ἐξηγοῦμε ὅτι τεχνικοί λόγοι σελιδοποιήσεως ἐπέβαλαν τὴν παράλειψη τῶν Σημειώσεων ὑπ' ἀρ. 1 καί 2 τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ κεφ. 18, σ. 391. Ἡ ἀναγκαία αὐτή παράλειψη δέν παραβιάζει καθόλου τό νόημα τοῦ κειμένου. Τό ἀναφέρουμε ὁμως γιά λόγους ἀκριβείας.

στό σπίτι πού θά διαλύσουν ή στην κοινωνία πού ζούν. 'Η έκτρωση ύστερ' από αίτηση είναι ένα τραγικό παράδειγμα τής ύπερβολικής έχθρότητας έναντίον του Θεού στή σύγχρονη ειδωλολατρική μας χώρα. Αυτό μπορεί νά μās δείξει πολύ καλά τό τελευταίο στάδιο, τήν αναπόφευκτη κατάληξη του πειράματος πού έπιχείρησαν οι έπαναστάτες τών κινημάτων του Προτεσταντισμού, του Διαφωτισμού και του Ρομαντισμού μέ τόν έγωιστικό τους ατομικισμό.

'Η νομιμοποιημένη έκτρωση ύστερα από αίτηση αποτελεί τό τελευταίο ξεφτίδι του κοινωνικού μας ίστού. Τώρα ακόμη και η πρώτη και βαθύτερη σχέση τής μητέρας και του παιδιού έχει διαλυθεί. Τό αγέννητο παιδί θεωρείται ότι βρίσκεται σέ έμπόλεμη κατάσταση μέ τήν ίδια τή μητέρα του. 'Η έπιθυμία του για ζωή συντριβεται, επειδή συγκρούεται μέ άλλες έπιθυμίες τής μητέρας.

Είναι απόλυτα αναγκαίο νά έξετάσουμε τήν 'Ιερά Παράδοση, πώς δηλαδή αυτή άπαντá στο έρώτημα για τήν έκτρωση, έφ' όσον στο έρώτημα για τήν ιερότητα τής ζωής έχουμε σήμερα τό πιο σοβαρό ήθικό θέμα πού αντιμετωπίζει ή 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΩΣΗ

'Η στάση τής ιστορικής 'Εκκλησίας διά μέσου τών αιώων έναντίον τής πρακτικής τής δολοφονίας τών αγέννητων παιδιών λειτουργεί ως ένα καλό παράδειγμα τής άμετάβλητης απόφασης νά κρατήσει τό Νόμο του Θεού, ό όποιος, όπως γράφει ό Ευσέβιος, «έκανε τά βάρβαρα και πρωτόγονα ήθη τών απολίτιστων φυλών νά παραχωρήσουν τήν θέση τους στους δικούς της πολιτισμένους και περισσότερο ανθρώπινους νόμους»³. 'Εφ' όσον ζοῦμε σ' έναν ειδωλολατρικό πολιτισμό, πολύ όμοιο μ' εκείνον τής πα-

³ Ευσεβίου, 'Εκκλησιαστική Ιστορία, βιβλίο 10.

ρηκμασμένης ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, στὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία βρέθηκε μόνη, τίποτε δὲν θά μπορούσε νά εἶναι πιά ἐπίκαιρο ἀπὸ μία μελέτη τῆς στάσης τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὴν ἔκτρωση καὶ στὴ θυσία τῶν παιδιῶν.

Ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία δίδαξε ὅτι ἡ τακτικὴ τῆς ἔκτρωσης ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ «οὐ φονεύσεις». Ἔρχεται ἐπίσης σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δηλαδή πρέπει νά κάνουμε στοὺς ἄλλους ὅσα θέλουμε νά κάνουν ἐκεῖνοι σ' ἐμᾶς. Ἐφ' ὅσον ὅλοι ἐπιθυμοῦμε νά ζήσουμε καὶ ὄχι νά φονευθοῦμε, μπορούμε νά ὑποθέσουμε ὅτι ὁ καθένας ἐπίσης ἐπιθυμεῖ τὴ ζωὴ! «Ἡ ἀγάπη... οὐ λογίζεται τὸ κακόν» (Α' Κορ. 13,5).

Τόσο πρὶν, ὅσο καὶ μετὰ τὸ τραγικὸ Σχίσμα ἡ ἔκτρωση ἀποκηρυσσόταν ὡς φόνος ἀθῶων παιδιῶν. Ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἦλθε ἀντιμέτωπη μὲ μία κοινωνία ὅμοια μὲ τὴν δική μας, στὴν ὁποία ἡ ἔκτρωση καὶ ἡ βρεφοκτονία ἦταν πράξεις ἀνεκτές. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἀρχὴ ἡ Ἐκκλησία πρόδωλε μία ρωμαλέα ἄμυνα γιὰ τὴν ἀθῶα ζωὴ τῶν ἀγέννητων παιδιῶν. Στὴ *Διδαχὴ*, τὴ γραπτὴ περίληψη τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων, πού ὀλοκληρώθηκε στὰ τέλη τοῦ πρώτου αἰῶνα, ὁ πιστὸς διάβαζε: «Νά μὴν καταστρέφεις τὸ ἔμβρυο, οὔτε ἀφοῦ γεννηθεῖ νά τὸ σκοτώνεις»⁴.

Εἶναι σημαντικό τὸ ὅτι οἱ ἐντολές πού ἀπαγορεύουν τὴν ἔκτρωση στὴν *Ἐπιστολὴ τοῦ Βαρνάβα* (γύρω στό 138 μ.Χ.) διατυπώθηκαν ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἀνταγωνιζόμενης ἀνομίας: «Υπάρχουν δύο δρόμοι διδασκαλίας καὶ καθοδήγησης· ἐκείνη τοῦ φωτός καὶ ἡ ἄλλη τοῦ σκότους. Ἀνάμεσά τους ὑπάρχει μία μεγάλη διαφορά. Στὸν ἕνα ὑπάρχουν παρατεταγμένοι φωτοφόροι ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καὶ στὸν ἄλλο ἄγγελοι τοῦ σατανᾶ. Καὶ ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κύριος αἰώνιος, ἐνῶ ὁ ἄλλος κύριος τοῦ τωρινοῦ καιροῦ τῆς ἀνομίας. Ὁ δρόμος λοιπὸν τοῦ φωτός εἶναι ὁ ἐξῆς:

⁴ *Διδαχὴ* (80-140 μ.Χ.), 2,2, ΒΕΠ 2,215.

Νά μήν πορνεύεις, νά μή μοιχεύεις, νά μή σκοτώσεις άγέννητο παιδί»⁵.

Άπό τήν πρώτη άρχή ή Έκκλησία είχε πάντοτε έναν άυστηρό φρουρό γιά τήν άθώα ζωή τών παιδιών. Γιά παράδειγμα, ό Διονύσιος, επίσκοπος Άλεξανδρείας, τό 244 μ.Χ. έγγραφε σέ επιστολή του πρός τόν Έρμάμωνα γιά τήν κατάσταση τής ειδωλολατρικής βαρβαρότητας, έναντίον τής οποίας ή Έκκλησία αντίστάθηκε μέ επιμονή και σταθερότητα: «Ή Έκκλησία είναι ικανή μέ τήν παρουσία της και τήν επίβλεψή της... και μέ τήν παρηγορία της νά ματαιώσει τά σχέδια τών πονηρών δαιμόνων... τίς σατανικές τελετές, τά σιχαμερά τεχνάσματα και τίς βέβηλες θυσίες, στίς όποιες κόβουν τούς λαιμούς τών άτυχων άγοριών, χρησιμοποιούν τά παιδιά δυστυχημένων γονέων ώς θύματα γιά τίς θυσίες και ξεερριζώνουν τά ζωτικά όργανα από νεογέννητα βρέφη, κόβοντας και κομματιάζοντας τά έργα τών χειρών του Θεού»⁶.

Αυτό ήταν τό κλίμα τής διαστροφής – παρόμοιο μέ αυτό τής εποχής μας – έναντίον του όποιου οι πατέρες τής Έκκλησίας, Άνατολής και Δύσης, αναμφισβήτητα αντίστάθηκαν. Αυτό ήταν τό κοινωνικό κλίμα, τό όποιο περιελάμβανε νόμιμες βρεφοκτονίες, ανθρωποθυσίες και εκτρώσεις. Εκείνη, πού βαθμιαία εξάλειψε τή δημόσια γενική παραδοχή τέτοιων μεθόδων, πού θεωρούνταν μάλιστα ζητήματα «προσωπικής επιλογής», ήταν ή φανερή και απόλυτη στάση τής Έκκλησίας μέ τήν ίδια τήν παρουσία της. Κι' εκείνη, πού αντικατέστησε τό ιδιωτικό κακό τής ανθρωποθυσίας, τής εκτρωσης και τής βρεφοκτονίας μέ τήν δημόσια ήθική υπευθυνότητα ήταν πάλι ή Έκκλησία.

Δύο κυρίως πράγματα όφείλουν νά μάθουν οι σύγχρονοι χριστιανοί σχετικά μέ τή στάση τής Έκκλησίας έναντίον τών

⁵ Έπιστολή Βαρνάβα (138 μ.Χ.), 18-19, ΒΕΠ 2,241-242.

⁶ Εύσεβίου, Έκκλησιαστική Ιστορία, Βιβλίο 7.

έκτρώσεων. Πρῶτον, ὅτι χρειάστηκαν αἰῶνες γιά νά ἀλλάξει τό εἰδωλολατρικό κλίμα τῆς διαστροφῆς. Δεύτερον, ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία ἐπέμεινε καί ἀνέπλασε τόν πολιτισμό, ἀντί νά συμμορφωθεῖ μ' αὐτόν, τελικά οἱ συνήθειες καί οἱ νόμοι ἀλλάξαν. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ ὑπομονή καί ἡ σταθερή ἐπιμονή ὑπῆρξαν οἱ δυνάμεις πού ἐπεξεργάστηκαν τήν ἀλλαγή.

Εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅτι ἡ ἀρχαία ἱστορική Ἐκκλησία δέν διαχώρισε τή ζωή σέ στεγανά διαμερίσματα ἀνάμεσα στό κράτος καί στήν Ἐκκλησία ἢ ἀνάμεσα σέ ἰδιωτικές καί δημόσιες ἠθικές ἐπιλογές. Ἀντίθετα, πῆρε μία ρωμαλέα δημόσια στάση γιά τήν ἀγιότητα τῆς ζωῆς καί τελικά ἐνέπνευσε μία ἀλλαγή στήν δημόσια νοοτροπία καί στούς νόμους.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΡΩΣΗ

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔγραψε ὅτι, «γυναίκα, ἡ ὁποία σκόπιμα σκότωσε ἕνα ἔμβρυο, πρέπει νά τιμωρεῖται γιά δολοφονία»⁷. Ὁ ἴδιος ἐπίσης στηλίτευσε τή θέση ἐκείνων πού συνέβαλαν στήν πραγματοποίηση τῶν ἐκτρώσεων μέσα στήν κοινωνία: «Ἐκεῖνοι πάλι οἱ ὁποῖοι δίνουν φάρμακα, πού προκαλοῦν ἐκτρώσεις, εἶναι δολοφόνοι οἱ ἴδιοι, καθώς ἐπίσης καί οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες παίρνουν δηλητήριο, πού σκοτώνει τό ἔμβρυο»⁸.

Ὁ Τερτυλλιανός, ἀντιπροσωπεύοντας τήν Δυτική Ἐκκλησία ὡς ὁ πρῶτος μέγας της θεολόγος, τό 208 μ.Χ. ἔγραψε: «Πῶς λοιπόν συλλαμβάνεται μία ζωντανή ὑπαρξή; Σχηματίζεται ἡ οὐσία τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς συγχρό-

⁷ Μεγάλου Βασιλείου, *Ἐπιστολή πρὸς ἐπίσκοπον Ἰκονίου: Πρώτη κανονική ἐπιστολή* (374 μ.Χ.), *ΕΠΕ* 1,191. -- ⁸ *Αὐτόθι*, *ΕΠΕ* 1,196.

* Σημ. «Π.Ο.» ἀξιοπρόσεκτη. Περί συλλήψεως-ἐμψυχώσεως τοῦ ἀνθρώπινου ἐμβρύου, μεταξύ ἄλλων, παραπέμπουμε στό τεῦχος τῆς «Π.Ο.» ὑπ' ἀρ. 81, Μάρτ. 1999, σ. 21, ὅπου παραθέτουμε περίληψη τῆς σχετικῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας. Ἡ ἱεροσυνοδική ἐκφραση «ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως» (Ὅρος Γ' Οἰκ. Συν.), ὡς χρονικῆς στιγμῆς ἐμψυχώσεως τοῦ Θεανθρώπου ὡς Ἐμβρύου, ἰσχύει καί περὶ παντός →

ως τήν ἴδια στιγμή ἢ τό ἕνα ἀπό αὐτά προηγείται τοῦ ἄλλου; Ἐμεῖς πράγματι δεχόμαστε ὅτι καί τά δύο συλλαμβάνονται, σχηματίζονται καί τελειοποιοῦνται μαζί, καθώς γεννιοῦνται μαζί. Οὔτε ὑπάρχει κάποια στιγμή πού παρεμβάινει στήν σύλληψή τους, ἡ ὁποία θά μπορούσε νά δώσει προτεραιότητα στό ἕνα ἀπό τά δύο. Μπορεῖς νά μελετήσεις τήν ἀρχή τοῦ βίου σέ σύγκριση μέ τό τέλος του. Ἐάν ὁ θάνατος ὀρίζεται ἀπλῶς ὡς ὁ χωρισμός τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, τότε ἡ ζωή, τό ἀντίθετο τοῦ θανάτου, θά πρέπει νά ὀρισθεῖ ἀκριδῶς ὡς ἡ ἔνωση τοῦ σώματος μέ τήν ψυχή... Ἐπομένως ἐμεῖς ἀναγνωρίζουμε ὅτι ἡ ζωή ἀρχίζει μέ τήν σύλληψη, ἐπειδή ὑποστηρίζουμε ὅτι ἡ ψυχή δημιουργεῖται μέ τήν σύλληψη»⁹.

Γράφοντας τό 122 μ.Χ. ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος Ρώμης τόνισε: «Πρόσεξε λοιπόν σέ πόσο μεγάλη ἀσέβεια καί ἀνομία ἔφθασε ἐκεῖνος, διδάσκοντας τή μοιχεία καί τόν φόνο συγχρόνως! (Διότι ὁ αἰρετικός διδάσκει) οἱ γυναῖκες... νά παίρνουν φάρμακα, γιά νά γίνονται στεῖρες καί νά δένουν σφιχτά τόν ἑαυτό τους, γιά νά ἀποβάλουν ὅ,τι ἔχει συλληφθεῖ μέσα τους»¹⁰. Τό 300 μ.Χ. ἡ Σύνοδος τῆς Ἐλδίρας ἔκανε τήν ἀκόλουθη διακήρυξη: «Ἐάν μία γυναίκα... ἔχει σκοτώσει ἐκεῖνο τό ὁποῖο προῆλθε ἀπό δική της πράξη, ἀποφασίζεται αὐτή νά μὴν λαμβάνει θεία Κοινωνία μέχρι τόν θάνατό της, ἐπειδή διέπραξε διπλό ἀμάρτημα (μοιχεία καί

⁹ Τερτυλλιανού, *Περί ψυχῆς*. Ἀπό τό βιβλίο *The Faith of the Early Fathers*, τ. 1, σ. 144.

¹⁰ St. Hippolytus of Rome, *On the Refutation of all Heresies*, *The Faith of the Early Fathers*, τ. 1, σ. 173.

► ἀνθρώπου, πλασθέντος «κατ' εἰκόνα» Ἐκεῖνου ὡς «Ἀρχετύπου», «κατά πάντα ὁμοίου ἡμῖν, χωρίς ἀμαρτίας» ("Ὅρος Δ' Οἰκ. Συν.). Τό δέ «κατ' εἰκόνα» τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο ἔγκειται στήν **τριαδική Ψυχή = νοῦς-λόγος-πνεῦμα**, «κατ' εἰκόνα» τοῦ Νοῦ-Πατρός, τοῦ Λόγου-Υἱοῦ καί τοῦ Πνεύματος-Ἁγίου Πνεύματος. Στήν ψυχοσωματική ἀνθρώπινη ὑπόσταση προέχει ἡ ἄυλη ψυχή καί ἀπλή (= μὴ διπλή, μὴ πολλαπλή, μὴ σύνθετη, «κατ' εἰκόνα» ἐπίσης τῆς ἀπλῆς καί ἀδιαίρετης Ἁγίας Τριάδος). Τήν ἄυλη ψυχή δέν... συλλαμβάνουν πειράματα

φόνο) από την κακία της»¹¹. Τό 412 μ.Χ. ο άγιος Αύγουστίνος, επίσκοπος Ίπλώνος, έγραψε: «Η ψυχή συμπλέκεται μέ τό σωμα έτσι ώστε νά σχηματίζεται τό πρόσωπο ενός ανθρώπου! Ακριβώς όπως ή ψυχή προσλαμβάνει τό σωμα στην ενότητα του προσώπου, γιά νά σχηματίσει τόν άνθρωπο, έτσι και ο Θεός χρησιμοποιεί τόν άνθρωπο σέ ενότητα ενός προσώπου, γιά νά σχηματίσει τόν Χριστό»¹². Ένα από τά χριστιανικά κείμενα των Άλεξανδρινών πατέρων της Έκκλησίας του δευτέρου αιώνα, πού πολύ εκτιμήθηκαν, τονίζει: «Νά αγαπās τόν πλησίον σου περισσότερο από τή ζωή σου. Νά μή φονεύσεις τό παιδί διαφθείροντάς το. Ούτε πάλι, όταν αυτό γεννηθεί, νά τό θανατώσεις»¹³.

Ο Άθηναγόρας έγραψε ένα γράμμα στον ειδωλολάτρη ρωμαίο Αυτοκράτορα, τόν Μάρκο Αύρηλιο, υπερασπιζόμενος τους χριστιανούς από τήν συκοφαντική κατηγορία ότι αυτοί δέν σέβονται τήν ανθρώπινη ζωή. Έγραψε γιά νά ανασκευάσει τήν κατηγορία ότι οι χριστιανοί ήταν «καννίβαλοι, πού έπιναν αίμα και έτρωγαν σάρκες», όταν έπαιρναν τή θεία Κοινωνία:

«Ποιό λόγο θά είχαμε νά φονεύουμε έμείς, οι όποιοι υποστηρίζουμε ότι και οι γυναίκες, πού προξενούν εκτρώσεις χρησιμοποιώντας άμβλωτικά μέσα, διαπράττουν φόνο και θά πρέπει νά δώσουν λόγο στον Θεό γιά τήν άμβλωση; Διότι τό ίδιο πρόσωπο δέν θά μπορούσε νά πιστεύει ότι τό έμβρυο είναι ζωντανό στή μήτρα και αντικείμενο της φροντίδας του Θεού και συγχρόνως νά κατακρεουργεί τά όντα πού έχουν ήδη έλθει στή ζωή»¹⁴.

¹¹ Council of Elvira (300 μ.Χ.), *The Faith of the Early Fathers*, τ. 1, σ. 257.

¹² Saint Augustine, *Letter to Volusian* (412 μ.Χ.), *The Faith of the Early Fathers*, τ. 3, σ. 6.

¹³ *Επιστολή Βαρνάβα*, 19,5, ΒΕΠ 2,242.

¹⁴ Άθηναγόρα, *Πρεσβεία περί Χριστιανών*, 35, ΕΠΕ Άπολογηταί, τ. 2, σ. 222-224.

Ἐδῶ ἡ διδασκαλία ἐναντίον τῶν ἐκτρώσεων χρησιμοποιήθηκε γιά νά ὑποστηριχθεῖ μία ἄλλη θέση. Μέ ἄλλα λόγια, σ' αὐτή τήν πολύ πρῶμη ἐποχή (γύρω στά 160-180μ.Χ.) ἡ ἐξίσωση τῆς ἐκτρωσης μέ τήν δολοφονία καί τήν ἀνομία ἦταν ἤδη τόσο αὐταπόδεικτη καί παραδεκτή ἀπό τήν ἄποψη τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, ἀκόμη καί στούς ρωμαίους εἰδωλολάτρες, ὥστε μποροῦσε νά χρησιμοποιηθεῖ ὡς ἐπιχειρημα γιά τήν ὑψηλοῦ ἐπιπέδου θέση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στήν ἀνθρώπινη ζωή.

Ὁ ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, γράφοντας κατά τόν τρίτο αἰῶνα, ἔφερε τήν ὑπεράσπιση τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ ἕνα βῆμα πιο μπροστά ἀπ' ὅ,τι ὁ Ἀθηναγόρας: «Ὅσοι μεταχειρίζονται ἐκτρωτικά φάρμακα, γιά νά κρύψουν τήν πορνεία τους, προκαλοῦν ἀναμφισβήτητη καταστροφή μαζί μέ τό ἔμβρυο καί σ' ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος»¹⁵.

Ὁ ἅγιος Κλήμης τοποθέτησε τήν ἐκτρωση σ' ἕνα παγκόσμιο πλαίσιο, στό ὁποῖο ὁ φόνος ἑνός ἀθῶου καί ἀνυπεράσπιστου προσώπου ἀντιπροσωπεύει τή συμβολική καταστροφή τῆς ἀξίας κάθε ἄλλης ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἔτσι ἐγκαθίδρυσε ἕναν ἀδιάσπαστο σύνδεσμο μεταξύ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνυπεράσπιστων ἀγέννητων παιδιῶν καί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅλων τῶν πολιτισμῶν, ὅλων τῶν αἰῶνων καί ὅλων τῶν φυλῶν, «σ' ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος». Ὁ Κλήμης διδάσκει ὅτι, ἐάν μία ἀθῶα ζωή θεωρεῖται τόσο εὐτελής καί ἀναλώσιμη, τότε ὁλόκληρη ἡ ζωή εἶναι ἄξια νά περιφρονηθεῖ. Ἀποδεικνύει ὅτι τά ἀνθρώπινα δικαιώματα τοῦ ἑνός εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα μέ τήν ἀναγκαιότητα νά δείχνουμε ἔλεος γιά τούς πολλούς.

¹⁵ Παιδαγωγός, Λόγος 2, κεφ. 10, ΒΕΠ 7,174.

* Σημ. «Π.Ο.». Τό κεφάλ. 10 (Χ) τοῦ «Παιδαγωγοῦ» τιτλοφορεῖται: «*Τίνα διαληπτέον περὶ παιδοποιίας*» (σ. 168 κέξ.) καί εἶναι ἀρκετά ἐκτενές. Μάλιστα ἀρχίζει μέ τόν παραδοσιακό ὀρισμό τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, τοῦ ὁποῖου ὀρίζεται ἀρχικός «*σκοπός ἢ παιδοποιία, τέλος δέ (=τελικός σκοπός) ἢ εὐτεκνία*» (= πολυτεκνία). Γιατί αὐτή εἶναι ἡ πρώτη καί κυρία σημασία τῆς λ. «*εὐτεκνία*», ὅπως καί στή φράση τῆς Εὐχῆς: «*...δὸς αὐτοῖς εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν*» (=ν' ἀποκτήσουν καί νά χαροῦν πολλά παιδιά! Βλ. τεύχη «Π.Ο.» άρ. 13, 45, 65, 71 καί 72).

Κατά τόν τέταρτο αιώνα μίλησαν εκ μέρους τής Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν ἐκτρώσεων καί δύο σπουδαῖοι ἐπίσκοποι καί θεολόγοι. Ὁ Μέγας Βασιλείος, ὅπως εἶδαμε, ἐπανεθεβαίωσε τή διδασκαλία τής ἱστορικῆς Ἐκκλησίας¹⁶. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μίλησε αὐστηρά, ἀκόμη καί γιά τούς ἄνδρες ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔπεισαν πόρνες γυναῖκες νά διαπράξουν ἐκτρώσεις: «Δέν ἀφήνετε τήν πόρνη νά εἶναι ἀπλῶς πόρνη, ἀλλά τήν κάνετε συγχρόνως καί φόνισσα»¹⁷. Οἱ πατέρες τής Ἐκκλησίας εἶχαν τή γνώμη ὅτι ἡ ζωή μιᾶς μοναδικῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης ἀρχίζει κατά τή στιγμή τής σύλληψης. "Ὅπως τό γνωρίζει ὁποῖος διάβασε τό βιβλίο τοῦ παγκόσμιου γνωστοῦ γάλλου γενετιστῆ Jerome Lejeme, *The Concentration Cap*, ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη διαθεβαιώνει αὐτό τό γεγονός¹⁸. Ὁ Μέγας Βασιλείος παρατήρησε: «Ἐμεῖς (ἡ Ἐκκλησία) δέν βρῖσκουμε κάποια οὐσιαστική διαφορά ἀνάμεσα στό βρέφος, τό ὁποῖο ἔχει σχηματισθεῖ (ἔγινε δηλαδή ἀρκετά μεγάλο, ὥστε νά ἀναγνωρίζεται) καί σ' ἐκεῖνο, τό ὁποῖο δέν ἔχει ἀκόμη σχηματισθεῖ (βρίσκεται σ' ἕνα ἐμβρυϊκό στάδιο)»¹⁹.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης σέ μία τοποθέτησή του, τήν ὁποία κάθε σύγχρονος γενετιστής γρήγορα θά ἐπικροτοῦσε, ἔθεσε ἐπίσης τό ἐρώτημα, κατά πόσον ἕνα ἐμβρυο ἔχει ἀνθρώπινη ζωή. «Ἡ ἐκτροφή εἶναι ἀπερίσκεπτη σπουδή φόνου καί οὔτε ἐνδιαφέρει, ἐάν κάποιος ἀφαιρεῖ τή ζωή, ὅταν αὐτή σχηματίζεται, ἢ τήν σταματᾷ, ἐνῶ αὐτή σχηματίζεται, διότι αὐτός εἶναι ἐπίσης ἕνας μοναδικός ἀνθρωπος»²⁰. "Ὅπως γράφει ὁ Ὁρθόδοξος ἐρευνητής πατήρ John Kowalczyk, «εἶναι φανερό ὅτι οἱ πατέρες τής Ἐκκλησίας

¹⁶ Μεγάλου Βασιλείου, *Ἐπιστολή* 188. Βλ. ἐπίσης ὑπ. 7.

¹⁷ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, *Εἰς τήν πρός Ρωμαίους Ἐπιστολήν*, 24,4, *ΕΠΕ* 17,543.

¹⁸ Σύγχρονοι γενετιστές διαθεβαιώνουν τήν πλήρη γενετική ἀνθρωπότητα τοῦ ἐμβρύου ἀπό τήν στιγμή τής γονιμοποίησης, Βλ. Jerome Lejeme, *The Concentration Cap* (Harrison, NY, 1992).

¹⁹ Μ. Βασιλείου, *ἐνθ. ἀνωτ.* — ²⁰ Ἀγ. Γρηγορίου Νύσσης, *Ἀπολογία*, 9.

πίστευαν πώς κατά τήν στιγμή τής σύλληψης δημιουργείται μία μοναδική ανθρώπινη προσωπικότητα»²¹.

Οί σημερινές ήγεσίες τόσο τής Δυτικῆς, ὅσο καί τής Ἀνατολικῆς ιστορικῆς Ἐκκλησίας καταδικάζουν μέ τόν ἴδιο ζῆλο τήν τακτική τῶν ἐκτρώσεων. Ὁ πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ 2ος ὑπῆρξε ἀνυποχώρητος σ' αὐτό τό σημεῖο, ὅπως ἐπίσης καί πολλοί ἄλλοι Ρωμαιοκαθολικοί καί Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι. Στό ζήτημα τῶν ἐκτρώσεων ὑπῆρξε ὁμοφωνία μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν καί στό παρελθόν, ἀλλά καί τώρα. Ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ 23ος ἐπανελάβε τίς θέσεις τῆς Δυτικῆς ιστορικῆς Ἐκκλησίας μέ ιδιαίτερη ἐπιμονή στίς θλιβερές ἐπιδράσεις τῆς νομιμοποίησης τῶν ἐκτρώσεων σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρώπινη κοινωνία: «Ἡ ἀνθρώπινη ζωή εἶναι ἱερή. Ἀπό αὐτή τήν ἐναρξή της ἡ δημιουργική πράξη τοῦ Θεοῦ βρῖσκεται ἐν ἰσχύι. Μέ τή βίαιη παραβίαση τῶν νόμων του, ἡ θεία Μεγαλειότητα προσβάλλεται. Τά ἄτομα καί ἡ ἀνθρωπότητα ὑποτιμοῦνται καί οἱ δεσμοί, μέ τούς ὁποίους τά μέλη τῆς κοινωνίας ἐνώνονται, διασπῶνται»²².

Ἡ Β' Βατικάνειος Σύνοδος στό σύνταγμά της, πού ἀναφέρεται στόν σύγχρονο κόσμο, διακήρυξε ὅτι, «ἡ ζωή ἀπ' αὐτή τήν σύλληψή της πρέπει νά προστατεύεται μέ τήν μεγαλύτερη δυνατή φροντίδα» καί ὅτι, «ἡ ἔκτρωση καί ἡ βρεφοκτονία ἀποτελοῦν εἰδεχθῆ ἔγκλήματα».

Ἀκολουθώντας τήν πρωτοπορία τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας σ' ὀλόκληρο τόν κόσμο τήρησαν μία ἀταλάντευτη στάση ἀπέναντι στά τραγικά ἀποτελέσματα ἀπό τήν ἀφαίρεση τῆς ζωῆς τῶν ἀγέννητων παιδιῶν. Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν Ἀμερική (OCA)

²¹ John Kowalczyk, *An Orthodox View of Abortion* (Minneapolis, 1979), σ. 19.

²² John XXIII, *Encyclical Mater et Magistra*, III, 194.

στή σύναξή τους τό 1992 διακήρυξαν: «Όλοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, νέοι και ηλικιωμένοι, υγιείς και άρρωστοι, πλούσιοι και φτωχοί, ισχυροί και αδύναμοι, γεννημένοι και άγέννητοι, είναι αιώνια πολύτιμοι στά μάτια του Θεού»²³. Ό άρχιεπίσκοπος Ιάκωβος, ύπεύθυνος τής Έλληνικής Όρθόδοξης Έκκλησίας τής Βορείου και Νοτίου Αμερικής, γράφει έκφράζοντας τή θέση τής ιστορικής Έκκλησίας, όπως αυτή ταιριάζει στην σύγχρονη πολιτική κατάσταση. «Ό Χριστός ήλθε νά μās έλευθερώσει από τον παλαιό, άμαρτωλό τρόπο ζωής και νά μās εισαγάγει σέ μία νέα έλευθερία κάτω από τήν έξουσία του Θεού. Όμως ή νομιμοποίηση τής άνομίας δέν μās άπελευθερώνει από τίποτε... Πολλοί πολιτικοί και κοινωνικοί άγωνιστές έχουν έμπλακει στην προώθηση των έκτρώσεων στό όνομα των δικαιωμάτων των γυναικών ή τής έλευθερίας τής σεξουαλικής έκφρασης. Στην πραγματικότητα... οι Ένωμένες Πολιτείες έχουν ξοδέψει δισεκατομμύρια δολλάρια, για νά ενισχύσουν οικονομικά τά έπιχορηγούμενα κέντρα έκτρώσεων... Οι ήθικές μας αξίες... βρίσκονται σέ τέλεια άναστάτωση. Για όποιο έμπλακει σέ τέτοιου είδους διαφθορά, ό σύγχρονος τρόπος σκέψης άποτελεί διαθήκη, για νά παραιτηθεί από κάθε ήθική ύπευθυνότητα»²⁴.

Οι έπίσκοποι τής Άντιοχειανής Όρθόδοξης Έκκλησίας δημοσίευσαν τον Ιανουάριο του 1993 μία ειδική έκθεση για τίς έκτρώσεις μέ μία σειρά άρθρων στην έπίσημη έκδοσή τους *The World*. Μεταξύ άλλων γράφουν: «Τό πεδίο τής παρακμής τής Βόρειας Αμερικής εκτείνεται πέρα από μία άπλή άπαρίθμηση των διαστρεβλώσεων, τής βίας, τής άναστάτωσης και τής κακοήθειας, πού άποτελούν κοινό τό-

²³ Όπως παρατίθεται στό περιοδικό, *American Orthodoxy*, 4 (Summer, 1992).

²⁴ Archbishop Iakobos, *Faith of a Lifetime* (New York, 1988) σ. 171-172.

πο στόν πολιτισμό. "Όμως υπάρχει μία ιδιαίτερα άπεχθής πράξη, ή όποία κατακλυσμικά άποτελεϊ κακό παράδειγμα και παίζει καθοριστικό ρόλο: είναι ή νομιμοποιημένη έκτρωση...

Οί άρχές τής 'Ορθόδοξης Χριστιανικής Πίστεως διακηρύττουν τήν προστασία τής άθώας ανθρώπινης ζωής, ιδιαίτερα δέ αυτής τών άγέννητων παιδιών. Η 'Εκκλησία πάντοτε θεώρησε τήν έκτρωση ως προμελετημένο φόνο και άντιτάχθηκε άπόλυτα σ' αυτήν.

Η προσωπικότητα του άγέννητου παιδιού θεωρείται ότι υπάρχει άπό τήν ώρα τής σύλληψης και αυτό ποτέ δέν άμφισβητήθηκε στή θεολογία. Πράγματι ή σύλληψη πάντοτε άναγνωριζόταν ως ό χρόνος, κατά τόν όποιο ή ψυχή και τό σωμα ένώνονται...

Η θέση τής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας σχετικά μέ τήν έκτρωση δέν άλλαξε ούτε σ' ένα γιώτα άπό τήν θεμελίωσή της άπό τόν 'Ιησοϋ Χριστό και τούς 'Αποστόλους»²⁵.

Ο π. Γεώργιος Καψάνης, ήγούμενος τής 'Ι. Μονής του 'Οσίου Γρηγορίου στο "Άγιον Όρος, όμιλώντας άπό αυτό τό κέντρο τής 'Ορθόδοξης μοναστικής παράδοσης λέγει: «Έμεις δέν μπορούμε νά άποδεχθοϋμε θεσπίσματα, όπως αυτά πού έπιτρέπουν τήν έκτρωση, τά όποια έκφεύγουν άπό τήν έλευθερία τής άγάπης και εισηγοϋνται τήν "έλευθερία" του έγωϊσμοϋ ως τρόπου ζωής»²⁶.

²⁵ *The World*, έκδοση τής Άντιοχειανής 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, January 1993.

²⁶ Αρχμανδρίτου Γεωργίου Καψάνη, *The Eros of Repentance*, μεταφρασμένο στα Άγγλικά άπό τόν Alexander Colitzin (Newburg, 1993), σ. 71.

Άπό τήν **ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΠΟΨΗ** γιά τίς **ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ** βασική **ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ** δημοσιεύεται στο τεϋχος τής «Π.Ο.» υπ' άρ. 61, Μάρτ. 1994, σσ 24-25, και στα άναφερόμενα άνωτέρω βιβλία. Άλλά και στο συνιστώμενο ιδιαίτερα έδώ ως συνοπτικό, παραστατικό και εύκολοδιάβαστο βιβλίο τής δικηγόρου Ειρήνης ΔΟΡΚΟΦΙΚΗ: «**ΕΚΤΡΩΣΗ. Συνέπειες στη σωματική και ψυχική υγεία τής γυναίκας**», Έκδ. «Φωτοδότες» (τηλ. 01-66.58.551 και FAX: 60.42.441). Διατίθεται και στα Γραφεία τής Π.Ε.Φ.Π.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Οι πατέρες τής Έκκλησίας στράφηκαν προς τίς άγιες Γραφές, για νά επιβεβαιώσουν τή στάση τής Έκκλησίας έναντίον τής έκτρωσης, τής θυσίας δηλαδή τών νηπίων και τής βρεφοκτονίας, καθώς και έναντίον τών μή επιθυμητών παιδιών, τά όποια είχαν ήδη γεννηθεϊ. Στίς Γραφές βρήκαν τή σταθερή επιβεβαίωση ότι τά άγέννητα παιδιά είχαν πλήρη τήν ανθρώπινη φύση γενικά και ειδικά. Οι πατέρες πίστευαν ότι ή άνεκτίμητη άξία τής ανθρώπινης ζωής, ιδιαίτερα ή έμβρυϊκή και νηπιακή ζωή του Ίησου Χριστου, ήταν επιβεβαιωμένη. "Όπως παρατήρησε ό Τερτυλλιανός, «ό Θεός λοιπόν, όπως προφητεύθηκε στό παρελθόν, κατέβηκε και μπήκε μέσα σέ μία παρθένο και έγινε σάρκα στήν μήτρα της και γεννήθηκε Θεός και άνθρωπος ένωμένος. Η σάρκα, γεννημένη από τό Πνεύμα, αναπτύσσεται, αύξάνει κατά τήν ανθρώπινη φύση, όμιλεϊ, διδάσκει, ενεργεί και εϊναι ό Χριστός»²⁷. Ό άγιος Κύριλλος Ίεροσολύμων γράφει: «Ό Ίωάννης ό Βαπτιστής αποστάλθηκε από τό άγιο Πνεύμα, ένόσω ήταν άκόμη στή μήτρα τής μητέρας του... Ό ίδιος ό Ίωάννης, ένω ήταν στήν κοιλιά τής μητέρας του, σκίρτησε από χαρά. Και εκεί είδε, όχι μέ τά μάτια τής σάρκας, και αναγνώρισε τόν Κύριο έν Πνεύματι»²⁸.

Η αρχή τής εκκλησιαστικής Πίστεως στόν Ίησου Χριστό στηρίζεται στά γεγονότα, πού συνδέονται μέ τή σύλληψη και τή γέννησή του. Τό 382 μ.Χ. ό άγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος έγραφε: «Όποιος δέν πιστεύει ότι ή άγία Μαρία εϊναι Θεοτόκος εϊναι άσχετος μέ τήν θεότητα.

²⁷ Tertullian, *Apology*, Ref 277 (197 μ.Χ.), *The Faith of the Early Fathers*, τ. 1, σ. 114.

²⁸ Άγίου Κυρίλλου Ίεροσολύμων, *Κατηχητικάί Έπιστολαί*, Ref 810B (350 μ.Χ.), *The Faith of the Early Fathers*, τ. 1, σ. 349.

“Οποιος υποστηρίζει ότι ο Χριστός πέρασε από την Παρθένο σαν από ένα σωλήνα και δέν σχηματίστηκε μέσα σ’ αυτήν ως Θεός και ως άνθρωπος μαζί (ως Θεός, επειδή δέν μεσολάβησε άνδρας, ως άνθρωπος, επειδή έγινε σύμφωνα μέ τούς νόμους τής κυοφορίας), αυτός δέν διαφέρει καθόλου από έναν άθεο»²⁹.

Η Έκκλησία έβλεπε πάντοτε τόν Ίησοϋ Χριστό ως θείο και μοναδικό Πρόσωπο από τή στιγμή τής σύλληψής του. Επί πλέον κατά τόν ίδιο τρόπο θεωρούσε όλους τούς ανθρώπους, πού εΐναι εΐκόνες του Χριστού, ως πλήρη άνθρωπινα όντα και άξια τής αγάπης και τής προστασίας, ακόμη και τότε πού βρισκονταν μέσα στή μήτρα τής μητέρας τους. Μερικά παραδείγματα από διάφορα κείμενα τών Γραφών μās δίνουν μία ιδέα για τό τί βρήκαν οι πατέρες και όλες οι άλλες γενεές τών χριστιανών τής ιστορικής Έκκλησίας στή Βίβλο σχετικά μέ τήν μοναδικότητα τής ανθρώπινης ζωής: «Πρίν ακόμη σέ πλάσω στή μήτρα εγώ σέ γνώριζα. Και πρίν νά θγεις από τή μήτρα σέ αγίασα και σ’ έκανα προφήτη για τά έθνη» (Ίερ. 1,5). «Ένω ακόμη ήμουν στή μήτρα τής μητέρας μου, ο Κύριος μνημόνευσε τό όνομά μου» (Ήσ. 49,1). «Όταν δέ ευδόκησε ο Θεός, ο όποιος μέ ξεχώρισε από τότε πού ήμουν στή κοιλιά τής μητέρας μου και μέ κάλεσε μέ τήν χάρη του...» (Γαλ. 1,15). «Διότι σύ, Κύριε, έκαμες τούς νεφρούς μου και μέ γνώριζες από τότε πού ήμουν στήν κοιλιά τής μητέρας μου» (Ψαλμ. 138,13).

«Τά χέρια σου, (Κύριε), μέ έπλασαν και μέ δημιούργησαν... (Εσύ) μέ έντυσες μέ δέρμα και μέ κρέας» (Ίώβ 10, 9-11).

Η παραδοχή τής ολοκληρωμένης ανθρώπινης, ακόμη και πνευματικής, ζωής του έμβρύου, άν και υποστηρίζεται από τίς σύγχρονες επιστημονικές σπουδές – τήν κυματική

²⁹ Άγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, *Επιστολή ΡΑ΄ προς Κληδόνιον*, (382 μ.Χ.), *ΕΠΕ* 7,178-180.

δραστηριότητα του έγκεφάλου του έμβριου, τή γενετική, τή σπουδή τών χρωματοσωμάτων και τήν έμβρυολογία—αυτή αναγνωρίσθηκε πρώτα από τούς Βιβλικούς συγγραφείς: «Έκεινες τίσ ήμέρες σηκώθηκε ή Μαρία και πήγε έπειγόντως στην Όρεινή, στην πόλη του Ιούδα... Και όταν ή Έλισάβετ άκουσε τόν χαιρετισμό τής Μαρίας, έσκίρτησε τό δρέφος μέσα στην κοιλιά της...» (Λουκ. 1,39-41).

Είναι διδακτικό νά σημειωθεί, όπως τονίζει ο John Kowlaczyk, «ότι στό κείμενο αυτό ή λέξη πού χρησιμοποιείται για τό άγέννητο παιδί, τό όποιο φέρει ή Έλισάβετ, είναι "δρέφος". είναι ή ίδια λέξη, πού χρησιμοποιήθηκε για τόν Χριστό στην φάτνη στό Λουκ. 2,12. Πράγματι, ή Καινή Διαθήκη δέν έχει ειδική λέξη για τό έμβρυο. Για τήν Βίβλο τό έμβρυο είναι ένα παιδί»³⁰.

Η έσχάτη μαρτυρία για τήν ύψηλή θεώρηση τής έμβρυϊκής ζωής από τήν Έκκλησία είναι ή διδασκαλία της για τήν Ένανθρώπηση, όπως διακηρύσσεται μέ τό τροπάριο τής έορτής του Ευαγγελισμού.

«Σήμερον τής σωτηρίας ήμων τό κεφάλαιον και του άπ' αιώνος μυστηρίου ή φανέρωσις. Ό Υιός του Θεού Υιός τής Παρθένου γίνεται και Γραβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται. Διό και ήμεϊς σύν αυτώ τή Θεοτόκω βοήσωμεν· Χαϊρε κεχαριτωμένη, ό Κύριος μετά Σου»³¹.

Πάντα ή Έκκλησία θεωρεί τήν ανθρώπινη ζωή ιερή από αυτή τή σύλληψή της άκόμη. Κι αυτό ισχύει εκατοντάδες χρόνια πριν ή έπιστήμη έπιβεβαιώσει γενετικά ότι τό έμβρυο αποτελεί πλήρη άνθρωπο. Επί πλέον ή Έκκλησία αρνείται νά προσδιορίσει μία συγκεκριμένη στιγμή για τό πότε ένα αναπτυσσόμενο έμβρυο «γίνεται άνθρωπος», ακριβώς όπως οι χριστιανοί σ' έναν άλλον άγώνα, πού σχετι-

³⁰ John Kowlaczyk, *An Orthodox View of Abortion*, σ. 20.

³¹ *Μηναϊον Μαρτίου*, 25.

ζεται μέ τήν ανθρώπινη άξιοπρέπεια, άρνήθηκαν νά καθορίσουν τήν ανθρωπότητα μέ δάση τό χρώμα του δέρματος. 'Η 'Εκκλησία διδάσκει ότι τό πέρασμα από τή μήτρα τής μητέρας δέν άποτελεί ένα μαγικό ανθρωποποιητικό γεγονός, πολύ περισσότερο από τό ότι έχει γεννηθει κάποιος λευκός άνδρας ευρωπαίος δέν σημαίνει ότι άποτελεί τό κατ' έξοχήν γνώρισμα τής ανθρώπινης φύσης του.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΕΝΝΗΤΩΝ

Στό έορτολόγιο τής 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας υπάρχουν τρεις περιπτώσεις, κατά τίς όποιες τρία σημαντικά πρόσωπα έορτάζονται ένώ θρίσκονται άκόμη μέσα στην κοιλιά τής μητέρας τους. Πρόκειται για τόν Ευαγγελισμό τής Θεοτόκου³², τή Σύλληψη τής Θεοτόκου από τήν άγία Άννα³³ καί τή Σύλληψη του άγίου 'Ιωάννου του Βαπτιστου από τήν άγία 'Ελισάβετ³⁴.

Στήν έορτή του Ευαγγελισμού ό ύμνος τής ήμέρας δέν ύπονοεί καθόλου ότι ή Παρθένος Μαρία, ή Θεοτόκος, όπως όνομάζεται, έφερε στή μήτρα της μία σταγόνα «ιστου» μέ πολύ μικρή άξία! Ούτε έπίσης μάς διδάσκει ότι τό έμβρυο, πού θρίσκόταν μέσα της, κάποια μέρα θά γινόταν ό Χριστός. Άντίθετα, ή 'Εκκλησία έορτάζει τόν Χριστό ως Χριστό από τή σύλλησή του. «Σήμερον τής σωτηρίας ήμών τό κεφάλαιον καί του άπ' αιώνος μυστηρίου ή φανέρωσις. 'Ο Υίός του Θεου Υίός τής Παρθένου γίνεται καί Γαβριήλ τήν χάριν ευαγγελίζεται...»!

«Ψ! του θαύματος! ό Θεός έν ανθρώποις, ό άχώρητος

³² Έορτάζεται τήν 25^η Μαρτίου.

³³ Έορτάζεται τήν 9^η Δεκεμβρίου.

³⁴ Έορτάζεται τήν 23^η Σεπτεμβρίου.

έν μήτρα, ό άχρονος έν χρόνω»³⁵.

Ό Χριστός θεωρείται ώς ό «Θεός... έν ανθρώποις», ένώ ήταν άκόμη έμβρυο. Η έκτρωση του Χριστου δέν θά ήταν καθόλου λιγότερο μία πράξη θεοκτονίας άπ' ό,τι ή σταύρωση του³⁶.

Η Ίερά Παράδοσις διδάσκει ότι ή ίδια ή ήθική τάξη του σύμπαντος μαρτυρεί έναντίον του φόνου. Η ήθική τάξη τών πραγμάτων, αυτός ό φυσικός νόμος άντικατοπτρίζεται στίς Γραφές: «Μπορεί μία γυναίκα νά ξεχάσει τό παιδί της, πού τό θηλάζει, και νά μήν αγαπά τό παιδί, πού βρίσκεται στήν κοιλιά της;» (Ήσ. 49,15), «Κάθε σωστή γυναίκα οίκοδομεί τόν οίκο της και κάθε μωρή τόν γκρεμίζει μέ τά χέρια της» (Παρ. 14,1). Κάτω άπό τό φώς της Ίεράς Παραδόσεως ή έσκεμμένη έκτρωση ενός βρέφους άπό τή μητέρα του είναι μία τόσο άφύσικη πράξη, όσο δύσκολα μπορούμε νά φαντασθούμε. Είναι μία έπιλογή, ή όποία όδηγεί στή διαστροφή. Είναι μία πράξη, πού άρνεϊται τόσο τό ένστικτο της μητέρας νά προστατεύει τό παιδί της, όσο και αυτό πού όργανικά και πνευματικά είναι ή ανθρώπινη ζωή του έμβριου. Πρόκειται για τό τελειωτικό γκρέμισμα του ανθρώπινου οίκοδήματος μέ τά ίδια μας τά χέρια.

Μέ τή βοήθεια της σύγχρονης έπιστήμης, τή μελέτη της ανάπτυξης τών έγκεφαλικών κυμάτων και της εξέλιξης του έμβριου, μέ τήν βοήθεια της έμβρυοσκοπησης, της έμβρυολογίας και της γενετικής γνωρίζουμε τώρα ότι ένα άναπτυσσόμενο νεογνό έχει όλα τά χρωματοσώματα, τά γενετικά και βιολογικά γνωρίσματα, όπως κάθε άλλος άνθρωπος. Έτσι ή έπιστήμη και ή χριστιανική ήθική επιβεβαιώ-

³⁵ Στιχηρό ιδιόμελο στήν εορτή του Ευαγγελισμού.

³⁶ Μόνο μέ τρόπο μπορούμε νά φαντασθούμε τήν τρομοκρατία, πού θά είχε εξαπολύσει ό Ηρώδης για τά άγέννητα βρέφη του Ίσραήλ, εάν σε κάθε γωνιά του δρόμου υπήρχε μία κλινική για έκτρώσεις και είχε ανακαλύψει ότι ή Παναγία ήταν έγκυος τό Χριστό!

νουν μία ύψηλου έπιπέδου αντίληψη για τήν άγέννητη ζωή. Σήμερα κάθε συζήτηση για τό τί είναι ένα άγέννητο παιδί όφείλεται στην πολιτική «θεολογία» και όχι στην έπιστήμη.

ΑΓΕΝΝΗΤΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ Η ΘΥΜΑΤΑ;

Τό ότι ή ύψηλή θεώρηση τής Έκκλησίας για τήν άγέννητη ανθρώπινη ζωή είναι πράγματι όρθή, έπαναβεβαιώνεται κατά δραματικό τρόπο από τήν έκπληκτική σύγχρονη ιατρική πρακτική στή χειρουργική τών άγέννητων παιδιών. Σήμερα γίνονται σωτήριες έπεμβάσεις σε νεογνά, πού άκόμη κνοφοροϋνται. Μέ τίς διαδικασίες αυτού του είδους, πού άναπτύχθηκαν στά τέλη τής δεκαετίας του '80 στό πανεπιστήμιο τής Καλιφόρνιας στό San Francisco, τό έμβρυο «γεννιέται» προσωρινά. Πρώτα πρώτα άποκαλύπτεται μέ μία χειρουργική τομή και ύστερα μετά από τήν περίπλοκη σωτήρια έγχείρηση, πού ύφίσταται, τοποθετείται πάλι στην μήτρα, για νά συμπληρώσει τήν ανάπτυξη του³⁷. Τά περισσότερα έμβρυα, πού θεραπεύονται μ' αυτές τίς άξιοθαύμαστες χειρουργικές έπεμβάσεις, πάσχουν συνήθως από μία από τίς τρεις κύριες ασθένειες: έξελισσόμενη ύδρονέφρωση, εκ γενετής διαφραγματική κήλη ή τεράτωμα του κόκκυγος. Έπί πλέον, όπως αναφέρει ό Dr. Harry Jacel στό περιοδικό *Journal of Pediatrics*, υπήρξε ένας ένθαρρυντικός αριθμός ανακοινώσεων για έπιτυχείς θεραπείες έμβρύων μέ άρρυθμία στην καρδιά μέ τήν χρησιμοποίηση όχι χειρουργικών μεθόδων³⁸.

Σέ μία άντεστραμμένη συμμετρία, ακριβώς τήν ίδια έποχή πού έχουν άναπτυχθεί καινούργιες ιατρικές τεχνικές για τήν

³⁷ *Journal of the American Medical Association*, τ. 265, Ν. 6 (1991), σ. 737-741.

³⁸ *Journal of Pediatrics*, τ. 118, Ν. 2 (1991), σ. 303-305.

θεραπεία τών έμβρύων, έγινε επίσης και μία σειρά από έπιστημονικές «άνακαλύψεις» στις μεθόδους έκτρωσης, οι όποιες έχουν σχεδιασθεί για νά δολοφονοϋν πλήρως άνεπτυγμένα, έντελώς θώσιμα θρέφη, άκριβώς τής ίδιας ήλικίας μέ εκείνα πού θεραπεύονται μέσα στην κοιλιά τής μητέρας τους.

Ή δημοσιογράφος Jenny Westburg, σ' ένα σπουδαίο άρθρο: «D&X: Grim Technology for Abortion's Older Victims», εξηγεί αυτές τίς νέες «άνακαλύψεις»³⁹. Εκεί άναφέρει ότι στό Ντάλλας του Τέξας τόν Σεπτέμβριο του 1992 σέ Σεμινάριο τής Έθνικης Όμοσπονδίας Έκτρώσεων για τόν έλεγχο τών κινδύνων συζητούνταν μία νέα διαδικασία έκτρωσης για τό δεύτερο και τρίτο τρίμηνο κύηση. Ό Dr. Martin Haskell, ένας γιατρός ειδικός για έκτρώσεις από τό Cinsinati, παρουσίασε μία έπιστημονική εισήγηση, πού περιέγραφε τή «διαδικασία». Ή νέα τακτική ονομάζεται «διαστολή και άπόσπαση». Ό Haskell έπλασε για τή μέθοδο τόν όρο «D&X» (=Dilation and Extraction), για νά τήν διακρίνει από τήν γνωστή μέθοδο «D&E» (=Dilation and Evacuation).* Ή μέθοδος «D&X» διαφέρει από τήν μέθοδο «D&E» στό ότι τό άγέννητο θρέφος άφαιρείται άθικτο, αντί νά διαμελισθεί μέσα στην μήτρα. Τό θρέφος φονεύεται μέ τήν άναρρόφηση του έγκεφαλικού ιστού μέσα από μία τρύπα στή βάση του κρανίου, τήν όποία ό γιατρός πού κάνει τήν έκτρωση δημιουργεί μέ άμβλύ χειρουργικό ψαλίδι. Αυτό γίνεται έν όσω τό ζωντανό κεφάλι του θρέφους βρίσκεται άκόμη μέσα στή μητέρα του. Ύστερα ό γιατρός σύρει έξω τό σώμα άρχίζοντας από τά πόδια.

Ό Haskell συστήνει τήν «D&X» μέθοδο για έκτρώσεις έμβρύων, πού βρίσκονται στό τέλος του δευτέρου τριμήνου ή και στό τρίτο τρίμηνο. Ή κλασική «D&E» μέθοδος παρουσιάζει «τεχνικά προβλήματα» στην τελευταία περίοδο τής έγκυμοσύνης, έξ αίτίας τής «σκληρότητας τών έμβρυϊ-

³⁹ *Life Advocate*, Febr. 1993. - * Σημ. «Π.Ο.». Evacuation = έκκένωση, άδειασμα.

κων ιστών σ' αυτό τό στάδιο τής ανάπτυξης. Συνεπώς οι περισσότερες έκτρώσεις στά τελευταία στάδια γίνονταν μέ τίς παραδοσιακές μεθόδους ένστάλαξης φυσιολογικού όρου και προσταγλανδίνης. Όμως αυτές οι μέθοδοι είναι επικίνδυνες για τή μητέρα. Επί πλέον καμμία παραδοσιακή μέθοδος ένστάλαξης δέν διασφαλίζει τό θρέφος από τόν θάνατο, κάτι τό όποιο αποτελεί μία σοβαρή όπισθοδρόμηση γι' αυτούς πού ασχολούνται μέ τήν έκτρωση.

Έφ' όσον μέ τήν «D&X» μέθοδο αποφεύγονται τά προβλήματα, πού δημιουργεί κατά τά τελευταία στάδια ό διαμελισμός, αυτή μπορεί νά εφαρμοσθεί κατά τό δεύτερο και τρίτο τρίμηνο τής κύησης. Άν και ό Haskell χρησιμοποίησε τήν «D&X» μέθοδο σέ περίπτωση κύησης 26 έβδομάδων, παραθέτει τίς έμπειρίες ενός άλλου γιατρού ώς άπόδειξη ότι ή ίδια μέθοδος μπορεί νά χρησιμοποιηθεί, για νά γίνουν έκτρώσεις και κατά τό τρίτο τρίμηνο τής κύησης. Ό Dr. James McMachon του McMachon Medical Center and Eve Surgical Centers στό Los Angeles και Tarzana στήν Καλιφόρνια, χρησιμοποιεί τήν μέθοδο «D&X» για τήν έκτρωση βρεφών μέχρι 32 εβδομάδων «ή και περισσότερο», σύμφωνα μέ τήν Westburg. Για νά χρησιμοποιήσει τήν «D&X» μέθοδο στό τρίτο τρίμηνο κύησης, είναι άπαραίτητες μόνον λίγες τροποποιήσεις, στίς όποιες συμπεριλαμβάνονται έπιπρόσθετες διαστολές τής μήτρας και ένας άργότερος ρυθμός στήν επέμβαση. Ό Haskell, σύμφωνα μέ τήν Westburg, ισχυρίζεται ότι έκανε 700 έκτρώσεις μέ τήν μέθοδο «D&X». Η μέθοδος αυτή είναι τόσο όμοια μέ τή βρεφοκτονία ώστε, όταν τό 1989 μία σπουδάστρια του κολλεγίου παρακολούθησε τόν Haskell νά πραγματοποιεί μία έκτρωση μέ τή μέθοδο «D&X» ή αντίδρασή της ήταν νά καλέσει τήν άστυνομία⁴⁰.

⁴⁰ Βλ. «Dismemberment and Choice», *Life Advocate*, January, 1993, σ. 36.

Η διαδικασία τής «D&X» αρχίζει μέ «διαστολή καί συνεχώς περισσότερη διαστολή». Η μήτρα αρχικά διαστέλλεται μέχρι 9-11mm μέ μηχανικούς διαστολεῖς (συνθετικά λαμινάρια ἢ Dilaphin), πού παραμένουν στήν θέση αὐτή όλόκληρη τή νύκτα. Τό ἐπόμενο πρωί τά Dilaphin ἀφαιροῦνται καί ἀντικαθιστοῦνται μέ μία δεύτερη σειρά 15 ἔως 25 Dilaphin. Γιά μία ἀκόμη φορά αὐτά παραμένουν στήν θέση τους όλόκληρη τήν νύκτα. Η διαδικασία διαστολῆς μέ τά Dilaphin μπορεῖ νά προκαλέσει σοβαρό μούδιασμα, τό ὁποῖο ἀντιμετωπίζεται μέ παυσίπονα, ὅταν εἶναι ἀνάγκη. Η κύρια ἐγχείρηση γίνεται τήν τρίτη ἡμέρα. Μετά τήν ἀπομάκρυνση τῶν Dilaphin, ὁ γυναικολόγος σχίζει τίς μεμβράνες (ἐάν τό ὑγρό τῆς ἀσθενοῦς δέν ἔχει ἀκόμη διαφύγει) καί ἀποστραγγίζει τό ἀμνιακό ὑγρό. Ὑστερα ὁ βοηθός τοῦ γιαιτροῦ τοποθετεῖ ἕναν ὑπερηχογράφο ἐπάνω στήν κοιλιακή χώρα τῆς μητέρας, πού δείχνει τήν θέση τῶν ποδιῶν τοῦ βρέφους. Ὁ γιαιτρός χρησιμοποιεῖ τότε τή λαβίδα, γιά νά πιάσει ἕνα ἀπό τά πόδια τοῦ βρέφους. Τότε τό τραβᾶ σταθερά καί τό ἀναγκάζει νά ἔλθει σέ μία θέση μέ τά πόδια πρὸς τά κάτω. Συνεχίζει δέ νά τραβᾶ μέχρις ὅτου τό πόδι τοῦ βρέφους νά ὀδηγηθεῖ στόν γεννητικό σωλήνα.

Στήν συνέχεια ὁ γυναικολόγος, χρησιμοποιώντας τά χέρια του ἀντί γιά τή λαβίδα, ἀπελευθερώνει τό σῶμα τοῦ βρέφους κατά ἕνα τρόπο ὁμοιο μέ ἐκεῖνον τῆς φυσιολογικῆς γέννησης. Πρῶτα ἀπελευθερώνεται τό ἄλλο πόδι τοῦ βρέφους, τό ὁποῖο ἀκολουθεῖται ἀπό τόν κορμό μέ τούς ὤμους καί τά χέρια. Τό κεφάλι του «συνήθως» παραμένει μέσα στή μήτρα, ἐπειδή εἶναι πολύ μεγάλο γιά νά μπορέσει νά περάσει μέσα ἀπό τό ἐσωτερικό τραχηλικό στόμιο.

Ὁ γυναικολόγος προχωρεῖ ὕστερα στό ἐπόμενο δῆμα, τό ὁποῖο, σύμφωνα μέ τήν Westburn, ὁ Haskell ὀνομάζει κατ' εὐφημισμὸν «ἀποσυμπίεση τοῦ ἐμβρυϊκοῦ κρανίου». Χρησιμοποιώντας χειρουργική ψαλίδα μέ ἀμβλέα ἄκρα, παραδιάζει τό κεφάλι τοῦ βρέφους στήν βάση τοῦ κρανίου.

Ύστερα άνοίγει τήν ψαλίδα και διευρύνει τό τραῦμα. Ἄφοῦ άπομακρύνει τήν ψαλίδα, εισάγει έναν άπορροφητικό καθετήρα μέσα στό τραῦμα και έκκενώνει τόν έγκεφαλικό ιστό τοῦ βρέφους. Μέ τόν άπορροφητικό σωλήνα άκόμη στήν θέση του, ό γιατρός τραβᾶ τό πῶμα από τήν μήτρα τῆς μητέρας. Ἄπελευθερώνει τόν πλακοῦντα μέ τήν λαβίδα, ξύνει τό έσωτερικό τῆς μήτρας μέ ειδικό οξύ εργαλειό και στήν συνέχεια μ' ένα περισσότερο άμβλύ άπορροφητικό εργαλειό. Σύμφωνα μέ τόν Haskell, ή γυναίκα συνήθως «συνέρχεται» σύντομα, στήν κλινική σέ τριάντα λεπτά τῆς ώρας, ενώ στό σπίτι σέ δύο ώρες. Ὁ Haskell όμιλεῖ για «μικρά ποσοστά» σέ παρενέργειες, αν και δέν μᾶς δίνει ακριβεῖς αριθμούς. Τό συνέδριο τοῦ Dallas, όπου ό Haskell περιέγραψε τήν «D&X» τεχνική, εἶχε τόν γενικό τίτλο: «Ἐκτροση κατά τό δεύτερο τρίμηνο από κάθε άποψη». Ἡ παρουσίαση τοῦ Haskell περιελάμβανε και ένα δεκάλεπτο προβολῆς βίντεο μέ μία πραγματική έκτροση, πού έγινε μέ τήν μέθοδο «D&X»⁴¹.

Τήν τραγική ειρωνεία τῶν καιρῶν μας μπορεῖ νά τήν διακρίνει κανείς στό γεγονός ότι τό άγέννητο βρέφος, πού εἶναι ό άσθενής, σέ μία σωτήρια έμβρυϊκή χειρουργική διαδικασία θά μποροῦσε νά γίνει νομικά μέσα στό ἴδιο νοσοκομεῖο ό άκούσιος «δωρητής» τῶν οργάνων του. Ὅλο και ὄλο πού θά έπρεπε νά κάνει ή μητέρα τοῦ παιδιοῦ θά ἤ-

⁴¹ Jenny Westburg, «D&X: Grim Technology for Abortion's Older Victims», *Life Advocate*, February, 1993.

Haskell, Martin, M.D., «Dilation and Extraction for Late Second Trimester Abortion», εισήγηση πού παρουσιάστηκε στό NAF Risk Management Seminar, September 13, 1993, *Second Trimester Abortion: From Every Angle-Presentations, Bibliography & Related Materials*, Washington, D. C.: National Federation, 1992, σ. 28.

(Σημείωση: Ἐκτός από τίς περιπτώσεις όπου μέ άλλο τρόπο δηλώνεται, όλες οι παραθέσεις εἶναι από τό «Dilation and Extraction for Late Second Trimester Abortion», τοῦ Martin Haskell M.D., όπως παρατίθεται από τήν Jenny Westburg).

ταν νά κατευθυνθεῖ πρὸς τὸ χῶλ καὶ νά ἀπαιτήσῃ μίᾳ ἔκτρωση. Ἀντίστροφα, ἔάν ὁ ἀγέννητος ἀσθενὴς πέθαινε ἀπὸ περιπλοκὲς τῆς χειρουργικῆς ἐπέμβασης, ἡ μήτερα θά μποροῦσε νά ὑποβάλῃ μήνυση γιὰ κακομεταχείριση, ὅπως θά μποροῦσε νά κάνει τὸ παιδί, ἔάν γεννιόταν ἀνάπηρο. Πράγματι, μίᾳ τέτοια περίπτωση παρουσιάστηκε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ 1992. Γράφει σχετικὰ ὁ John Neuhaus: «Ἴσως νά ἔχετε διαβάσει κάτι σχετικὸ μὲ τὸν "Σφαγέα τῆς Λεωφόρου Α", ἓνα διδάκτορα γυναικολόγο, τὸν Abu Hayat. Αὐτὸς ἔκανε ἐκτρώσεις στὴν κλινικὴ Lower East Side τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τώρα εἶναι καταδικασμένος, διότι τίς ἔκανε ἐντελῶς ἀπρόσεκτα. Ἀντιμετωπίζει μάλιστα φυλάκιση μέχρι εἴκοσι χρόνια. Ἡ Rosa Rodriguez, ἔγκυος στὸν ὄγδοο μῆνα, ἦλθε γιὰ μίᾳ ἔκτρωση ἢ ὁποῖα ἔγινε μὲ πρόχειρο καὶ ἄσχημο τρόπο. Ἐγκαταλείποντας τὴν κλινικὴ, χωρὶς νά ἔχει ὀλοκληρωθεῖ ἡ ἔκτρωση, ἡ κ. Rodriguez ἄλλαξε γνώμη καὶ τὴν ἄλλη μέρα γέννησε ἓνα κοριτσάκι σὲ νοσοκομεῖο. Ἡ Ana Rosa εἶναι τώρα 18 μηνῶν καὶ περιγράφεται ἀπὸ τὸν τύπο ὡς ἓνα λαμπρὸ καὶ ἐνεργητικὸ παιδί, «τὸ ὁποῖο ἀρέσκειται νά τρώει κρουασσάν καὶ νά παίζει μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς Jenny. Τὸ πρόβλημα εἶναι ὅτι τῆς λείπει τὸ δεξιὸ χέρι, τὸ ὁποῖο τῆς κόπηκε κατὰ τὴν προσπάθεια τῆς ἔκτρωσης ἀπὸ τὸν δρ. Hayat...

Ἐάν ἡ Ana Rodriguez δέν εἶχε ἐπιζήσῃ καὶ δέν εἶχε χάσει τὸ ἓνα χέρι, ἐμεῖς δέν θά ἀκούγαμε τίποτε γιὰ τὸν "Σφαγέα τῆς Λεωφόρου Α" ἢ γιὰ τοὺς ἑκατοντάδες γυναικολόγους, οἱ ὁποῖοι κάνοντας ἐκτρώσεις ἐκμεταλλεύονται τίς γυναῖκες, πού βρῖσκονται σὲ σύγχυση. Οἱ ἀγωνιστές ὑπέρμαχοι τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς εἶναι ἀποφασισμένοι νά ἀποτρέψουν κάθε ρύθμιση στὶς εἰδικὲς κλινικὲς γιὰ ἐκτρώσεις, ἀκόμη καὶ τὴν ἐλάχιστη καταγραφή καὶ τήρηση, πού ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση τῆς Πενσυλβανίας καὶ ἐπικυρώθηκε μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ περασμένου χρόνου γιὰ τὴν περίπτωση Casey ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον. Ὅπως

παραδόξως και παρά την περίπτωση Roe, ή Νέα Ύορκη έχει ακόμη στά βιβλία ένα νόμο, ό όποιος απαγορεύει τίς έκτρώσεις, άφοϋ διαπιστωθεί «ικανότητα βιωσιμότητας». Στην πραγματικότητα κάθε χρόνο γίνονται σχεδόν 4.000 έκτρώσεις σέ βρέφη, πού θρίσκονται μετά την είκοστή έβδομάδα κύησης. Παρ' όλα αυτά, ό Hayat δικάστηκε και καταδικάστηκε μέ βάση αυτόν τόν νόμο, αλλά και μερικούς άλλους, πού αναφέρονται στην άντιδεοντολογική άσκηση τής ιατρικής»⁴².

Κι όμως υπάρχουν ακόμη εκείνοι, οί όποιοι ζούν στή σφαίρα τής βιολογικής-πολιτικής φαντασίας, ότι αυτό πού υπάρχει στή μήτρα τής μητέρας «δέν είναι ζωντανό». Έπομένως πιστεύουν ότι δέν έχει «δικαιώματα» άνεξάρτητα από τό δικαίωμα πού έχουν οί γονείς, ή μητέρα ή ή κοινωνία για νά επιλέγουν». Ύποστηρίζουν ότι τό βρέφος είναι άπλως «ένα μέρος τοϋ σώματος τής μητέρας». Αυτή είναι μία τέλεια ιατρική και έπιστημονική φαντασία, ένας από τούς εϋτελέστερους «γραώδης μύθους».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΥΓΕΙΑ

Η Έκκλησία πάντοτε διατηροϋσε μία πολύ πιό συμπαιθητική, έπιστημονική και λογική θέση για την άξία τής ανθρώπινης ζωής, άπ' αυτήν πού έχει ή σύγχρονη έκκοσμηκευμένη, ιατρονομική κοινότητα, πού υποστηρίζει την άμβλωση. Η Έκκλησία δίδαξε ότι από την ώρα τής σύλληψης και ύστερα ποτέ δέν σταματήσαμε νά αναπτυσσόμαστε μέ προορισμό νά ολοκληρωθούμε ως άνθρωποι. Έφ' όσον σέ κάθε ηλικία όλοι μας ως μέλη τής ανθρώπινης κοινωνίας εξαρτώμαστε για φυσική και πνευματική τροφή, μαθαίνουμε από την Έκκλησία ότι κανένας από μās δέν μπορεί νά ζήσει μόνος του ως άτομο. Ποτέ δέν είμαστε «άνεξάρτητοι» από τούς άλλους ανθρώπους ή από τόν Θεό, όπως

⁴² Richard John Neuhaus, «Butchered Logic», *First Things*, May, 1993.

ένα νεογέννητο παιδί δέν είναι λιγότερο έξαρτημένο από τή μητέρα του δύο λεπτά ή δύο χρόνια μετά τήν γέννησή του, άπ' ό,τι ήταν δύο λεπτά πριν. Αυτό ή αλήθεια δέν είναι αυταπόδεκτη μόνον εκεί όπου ισχύουν οι πολιτικοποιημένοι καί σχιζοφρενικοί «γραώδεις μύθοι».

Η μεταχείριση του άγέννητου βρέφους ως άσθενούς είναι πολύ σημαντικό γνώρισμα για τήν ήθική, άνθρωπιστική καί συμπάσχουσα παράδοση τής ιστορικής Έκκλησίας. Η μεταχείριση του άγέννητου βρέφους ως άπλης «μάζας» χωρίς σημαντική αξία καί τής έγκυμοσύνης ώσαν νά ήταν μία «άναπηρία», άποτελεϊ κραυγαλέα αντίθεση μέ καθετί πού ό Χριστός καί ή Έκκλησία, πολύ δέ περισσότερο ή έπιστήμη καί ή ιατρική, έχουν ύποστηρίξει μέχρι καί τό πρόσφατο παρελθόν.

Τό νά καταδικάζεις τό άγέννητο παιδί σέ θάνατο, επειδή έξαρτάται από τήν μητέρα του («είναι μέρος του σώματος τής μητέρας») είναι τό ίδιο μέ τό νά καταδικάζεις όλόκληρο τό άνθρώπινο γένος σέ θάνατο. Όλοι είμαστε έξαρτημένοι ό ένας από τόν άλλο σ' όλη μας τή ζωή. Καί τό γεγονός ότι ένα πρόσωπο βρίσκεται σέ λάθος μήτρα, σέ λάθος χρόνο ή σέ λάθος φύλο ή ήλικία ή σέ λάθος χρώμα ή σέ λάθος μέγεθος ή έχει τήν μή έπιτρεπόμενη άναπηρία, δέν συνιστά έπαρκή λόγο για νά τό έξοντώσουμε.

Συμπάρασταση στην ΕΓΚΥΟ μητέρα καί μάλιστα στην ΑΓΑΜΗ

Κάθε ΕΓΚΥΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ, μάλιστα «άγαμη», πού αντιμετώπιζει κίνδυνο ή πειρασμό ΕΚΤΡΩΣΕΩΣ, άς μη δυσκολευθή καθόλου νά επικοινωνήσει μέ τόν «Πανελλήνιο Σύνδεσμο Προστασίας Άγέννητου Παιδιού» (ΠΑ.ΣΥ.ΠΑ.Π.), πού είναι τομέας τής Π.Ε.ΦΙ.Π. Τό ίδιο ισχύει για όσους γνωρίζουν εγκύους, πού κινδυνεύουν νά όδηγηθούν σέ έκτρωση. Γράψτε ή τηλεφωνήστε ή επισκεφθήτε μας: ΠΑ.ΣΥ.ΠΑ.Π., Ακαδημίας 78Δ - 106 78 ΑΘΗΝΑ, τηλέφωνα 38.38.496, 38.22.586, 38.08.826, FAX 38.39.509. Τηλεφωνήστε-επικοινωνήστε μαζί μας. Η ΑΝΩΝΥΜΙΑ είναι σεβαστή.

Υπάρχουν καί ΑΛΛΟΙ ΦΟΡΕΙΣ (για τούς όποιους μπορούμε νά δώσουμε πληροφορίες), όπως ό Σύλλογος «ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΓΕΝΝΗΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ», Π. Γιαλούρου 9 - 113 63 Άθήνα, τηλ. 88.19.397 καί FAX 88.27.004.

Αφήστε με
νά ζήσω!

Βοηθώντας τό έργο τής Π.Ε.ΦΙ.Π. προλαμβάνεις... ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΕΜΑ*

Ο συγγραφέας και χιουμορίστας P. J. O' Rourke γράφει για τούς δασανιστικούς παραλογισμούς της πολιτικής «θεολογίας» και της άνομίας του σύγχρονου κινήματος υπέρ των εκτρώσεων:

«Τό δεύτερο άρθρο στο φιλελεύθερο “σύμβολο της πίστewς”, μετά την αυτοδικαίωση, είναι η άνευθυνότητα. Οί φιλελεύθεροι έχουν ανακαλύψει όλoκληρες πανεπιστημιακές ειδικότητες, την ψυχολογία, την κοινωνιολογία, τίς σπουδές για τή γυναίκα, για νά αποδείξουν ότι κανείς σέ τίποτε δέν φταίει. Κανείς δέν είναι πρόθυμος ν' αναλάβει τήν ευθύνη για τίς πράξεις του! Άλλά σκέψου πόσο πολύ θά έπρεπε νά μισείς τήν έλεύθερη βούληση, πού βρίσκει μία πολιτική πλατφόρμα, ή όποία υπερασπίζεται τή δολοφονία τών αγέννητων παιδιών, άλλ' όχι και τούς καταδικασμένους δολοφόνους. Ένας σκληρός πραγματιστής μπορεί νά άρέσκεται στήν εκτρωση και στήν ποινή του θανάτου. Ένας πιστός χριστιανός τά αποκλείει και τά δύο. Όμως χρειάζεται πολύχρονη θεραπεία, για νά φθάσει κανείς στή φιλελεύθερη άποψη»⁴³.

Στόν δικό μας αιώνα, τόν αιώνα της άνομίας και της πλήρους άδιαφορίας για τή λογική, για νά μίν αναφέρουμε τήν πνευματική υγεία, πολλοί άνθρωποι πού άμαρτάνουν έπιδαρούνουν τόν έαυτό τους όνομάζοντας τήν άμαρτία «καλωσύνη»! Αυτό έκαναν στίς μέρες μας οί «φεμινιστές» και οί «φιλελεύθεροι» (ένas παράξενος όρος για νά περιγραφούν οί άνθρωποι, πού άνανεώνουν τό πρόγραμμα ευγονικής τών Ναζί) μέ τό νά έξυμούν τά «ευεργετήματα» τών εκτρώσεων, μετονομάζοντας συμβατικά αυτό, πού αυταπόδεικτα είναι φρικτό, σέ «συνταγματικό δικαίωμα» ή μία άπλή κλινική «έπιλογή». Νομίζω ότι ένεργώντας έτσι κατόρθωσαν νά μεταμφιέσουν τήν έσχατη ύποτίμηση της γυναίκας σέ «φιλελευθερισμό»⁴⁴.

Άπό τό 1973, τότε πού ή εκτρωση ύστερα από αίτηση στήν Άμερική – για κάθε λόγο, για κάθε πρόσωπο, για βρέφη κάθε περιόδου κύησης! – νομιμοποιήθηκε, κάθε άμερόληπτος παρατηρητής της κοινωνίας μας γνωρίζει ότι οί μόνοι άνθρωποι, πού άληθινά «άπελευθερώθηκαν» μέ τό έμπόριο τών εκτρώσεων, υπήρξαν οί άνεύθυνοι άνδρες αυτοί πού άρνούνται νά αναλάβουν τήν ευθύνη για τή σεξουαλική τους δραστηριότητα. Δέν είναι τυχαίο τό γε-

* Σημ. «Π.Ο.». Η παράγραφος αυτή (σελ. 29-32), για νά χωρέσει στό καθορισμένο 32σέλιδο, στοιχειοθετήθηκε έξαρχής μέ μικρότερα και πυκνότερα στοιχεία, αλλά μέ αυτόuσιο τό κείμενο, πού αντιστοιχεί στίς σελ. 416-22 του βιβλίου.

⁴³ P. J. O' Rourke, «Liberals», *The American Spectator*, April, 1992.

⁴⁴ Ο George Stephanopoulos, ό πρώτος διευθυντής έπικοινωνίας και εκπρόσωπος του προέδρου Bill Clinton, μίλησε μέ ένθουσιώδεις λόγους για τίς εκτρώσεις μετά τήν ύπογραφή από τόν Clinton της εκτελεστικής έντολής νά παρασχεθεί κυβερνητική χρηματοδότηση τών ιατρικών πειραμάτων, τόσο για τίς περιπτώσεις τών ζώντων, όσο και για εκείνες τών νεκρών βρεφών, πού υπέστησαν εκτρωση: «Αυτές οί εκτελεστικές έντολές έκαναν αισθητή τή διαφορά στίς ζωές τών προσώπων... Οί γυναίκες πού θά μπαίνουν στίς κλινικές εκτρώσεων, από αύριο, Δευτέρα, πρόκειται νά αντιμετωπίζονται διαφορετικά...», (*NY Times*, January, 22, 1993).

Σημ. «Π.Ο.». Δυστυχώς, ό G. St. είναι έλληνικής καταγωγής και μάλιστα γιός ιερέα, πού άσφαλώς θά θλίβεται για τό φιλοεκτρωτικό «ένθουσιασμό» του γιου του, είτε ζών είτε κεκοιμημένος, άν εκείνος δέν μετανοήσει όρθόδοξα.

γονός ότι οι πρώτοι, που υποστηρίζουν την έκτρωση ύστερ' από αίτηση στην Άμερική, είναι οι εκδότες και οι ιδιοκτήτες τών μεταλύτερων πορνογραφικών περιοδικών.

Παρά τά πολιτικά φεμινιστικά συνθήματα, ή αισθητική, πνευματική και φυσική πραγματικότητα τής διάπραξης μιās έκτρωσης είναι έξευτελιστική. Πληιάζει τή μορφή τού δολοφονικού ιατρικού διασμοϋ. Είναι «άπελευθερωτική» γιά τίς γυναίκες και τά βρέφη κατά τόν ίδιο τρόπο, που ήταν «άπελευθερωτικό» τό Άουσιβις γιά τούς Έβραίους. Όδηγει στά ίδια άποτελέσματα μέ τή σκληρή πορνογραφία: εκμεταλλεύεται, δυσφημεί και υποβιβάζει τίς γυναίκες από τό ένα μέρος στό επίπεδο τών σεξουαλικών δουλοπαροίκων και από τό άλλο σέ άπλους «παραγωγικούς πολίτες», γιά νά μήν άποτύχουν στή σταδιοδρομία τους. Μετατρέπει τή μήτρα, που δίνει ζωή, σέ θάλαμο θανατικής εκτέλεσης, μέσα στόν όποιο ένα παιδί κραυγάζει σιωπηλά,* παλεύοντας, κλωτσώντας και υποφέροντας γιά τή ζωή του, καθώς ό έγκέφαλός του άπορροφάται από τόν γυναικολόγο.

Η πραγματοποίηση τής έκτρωσης, είτε αυτή είναι «νόμιμη» είτε όχι, υποβιβάζει τίς γυναίκες σέ κάτι λίγο περισσότερο από σεξουαλική κινητή περιουσία τών άνδρων και από περιουσία τών επιχειρήσεων και τών όργανώσεων που θεωρούν τή διακοπή μιās σταδιοδρομίας από ένα νέο παιδί ως «άμάρτημα». Μέσα στό σεξουαλικά άπελευθερωμένο κλίμα τών ήμερών μας οι άνδρες δέν έχουν λόγο άκόμη και νά προσποιοϋνται ότι βλέπουν τίς γυναίκες ως κάτι περισσότερο από ένα μέσο έγωιστικής ευχαρίστησης. Τό ότι ή λογική τής έκτρωσης υποβιβάζει τίς γυναίκες σέ δούλες τού σέξ, μηχανές γιά σεξουαλική ικανοποίηση και παραγωγή παιδιών, άποτυπώνεται πολύ καλά στήν άξανάομενη χρήση τών βρεφών, που προέρχονται από εκτρώσεις, γιά ιατρικά πειράματα και «θεραπευτική», άκόμη και καλλωπιστική κατανάλωση**. Οι γυναίκες μέ τήν έκτρωση υποβιβάζονται σέ τέτοιο σημείο, ώστε νά είναι φημισμένες τράπεζες γιά ιστούς, έκκολαπτικές μηχανές γιά τόν «έμβρυϊκό ιστό», παραγωγικές μονάδες «ύλικου γιά μεταμόσχευση», όργανα και εργοστάσια ιστών και «παραγωγικές» καρριερίστριες, γιά τίς όποιες τά παιδιά άποτελοϋν ένα βάρος.

Τά άποτελέσματα τής νομιμοποίησης τών εκτρώσεων, ή άποδοχή τού σεξουαλικού «φιλελευθερισμοϋ», ή υποδάθμιση τών γυναικών και ή κατακόρυφη επίπτωση τών διασμών, όλα συγκλίνουν πρός ένα διεστραμμένο είδος συμμετρίας. Όπως γράφει ό Leon Kass, «άδιάφορες από τά άποκλίνοντα μοτίβα τους οι πράξεις τού διασμοϋ και τής πόρνης έχουν ένα έσωτερικό μήνυμα, στό όποιο συγκλίνουν. Και τών δύο οι πράξεις είναι χωρίς σεμνότητα, ντροπή ή σεξουαλική άυτοσυγκράτηση. Και οι δύο είναι άδιάφοροι γιά τή σχέση τής σεξουαλικό-

* Άκριβώς, «Η Σιωπηλή Κραυγή» είναι ό τίτλος τής Βιντεοκασσέτας, εικόνας και όμιλίας, τού Άμερικανού Μαιευτήρα Dr. R. Nathanson, πρωταγωνιστή πλέον κατά τών ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ (βλ. «Π.Ο.» άρ. 26-27, Σελτ. 1985). Τή «Σιωπηλή Κραυγή» διαθέτει και ή Π.Ε.Φ.Π.

** Έννοείται ή κατασκευή καλλυντικών κρεμών από τά εκτρωμένα σωματίκια έμβρυων. Και γιά τό λόγο αυτό ν' άποφεϋγονται τέτοιες... κορματισμένες κρέμες, καθόλου καλλωπιστικές, αλλά κακοποιητικές!...

τητας (ιδιαίτερα στή γυναίκα) μέ τή γέννηση παιδιών. Καί οι δύο θεωροῦν τό σέξ άπλώς ως υπόθεση τής εφήμερης καί άτομικης ευχαρίστησης (ιδιαίτερα ό άνδρας). Καί οι δύο είναι άδιάφοροι γιά τό γεγονός ότι τό σέξ αναφέρεται στίς μελλοντικές γενεές· αυτές στίς όποίες έμεις προσφέρουμε ζωή καί τροφή, ξεπληρώνοντας μέ τόν μόνο τρόπο πού μπορούμε τά χρέη στους δικούς μας προγόνους. Καί οι δύο είναι ιδιαίτερα άδιάφοροι γιά τό γάμο καί τήν οικογένεια· αυτούς τούς θεσμούς, γιά τούς όποίους κύριος σκοπός είναι νά δημιουργήσουν μία σωστή οικογένεια γιά καρποφόρα καί γενναϊόδωρη άγάπη καί γιά κατάλληλη άνατροφή τών παιδιών»⁴⁵.

Στήν κοινωνία μας τό σέξ έχει υποβαθμισθεί στό έπίπεδο ενός άθλήματος τυχαίας έπαφης. Αιτή ή άπογύμνωση τής σεξουαλικότητας άπό συγκεκριμένο νόημα καί τήν άγάπη υπήρξε σκόπιμη. Υπήρξε ή καθορισμένη προτερότητα άπό τέτοιου είδους «πρωτοπόρους», όπως ό Dr. Sal Gordon, ό όποίος είναι περίφημος γιά τήν φράση του: «Τό σέξ είναι πολύ σπουδαίο γιά νά τό μπερδέψεις μέ τό συναίσθημα». Η άποδοχή τής νομιμοποίησης τών έκτρώσεων καί τών πειραματισμών του έμβρύου ως «φυσιολογικής» καί «ήθικης» έχει πραγματικά υποβιβάσει τούς άνδρες καί τίς γυναίκες σέ άπλούς «σεξουαλικούς συντρόφους», σέ τράπεζες ιστών, καθόλου πλέον συνδεδεμένους μέ αισθήματα.

Κανένας δέν θά κατηγοροῦσε τό σύγχρονο ιατρικό βιομηχανικό συγκρότημα γιά συναισθηματισμό. Όπως γράφει ό John Whitehead (είσαγγελέας καί θεμελιωτής του Ίνστιτούτου Ratherford), «ό έπαναπροσδιορισμός τής υπόθεσης Roe έγινε ταχύτατα καί σχεδόν παγκόσμια άποδεκτός άπό τόν ιατρικό κόσμο. Έξι μόνο μήνες μετά τήν άπόφαση του Άνωτάτου Δικαστηρίου στήν υπόθεση Roe κατά Wade (1973), ό Peter A. J. Adams, ένας βοηθός καθηγητής τής παιδιατρικής στό πανεπιστήμιο του Case Western Reserve, στό Ohio, έκανε ανακοίνωση στήν Άμερικανική Παιδιατρική Έρευνητική Έταιρεία, μία έρευνα πού έγινε μέ τήν καθοδήγηση του ίδιου καί τών βοηθών του σέ δώδεκα βρέφη μέχρις είκοσι μηνών, τά όποία είχαν έπιζήσει μετά τίς έκτρώσεις. Οι γιατροί απέκοψαν τά κεφάλια τών μικροσκοπικών αυτών βρεφών καί τοποθέτησαν σωλήνες στίς κύριες άρτηρίες, γιά νά τρέφουν τούς έγκεφάλους τους. Οι έρευνητές κράτησαν τά κεφάλια τών παιδιών ζωντανά, όπως ακριβώς οι Ρώσοι κράτησαν ζωντανά τά κεφάλια τών σκύλων σέ όρισμένα πειράματα στή δεκαετία του '50. Σέ άπάντηση τών έρωτήσεων, πού προέκυψαν γι' αυτή τήν έρευνα, ό Dr. Adams, είπε: «Έφ' όσον ή κοινωνία θεωρεί ένα βρέφος νεκρό καί καταργεί τά δικαιώματά του, δέν βλέπω κανένα ήθικό πρόβλημα... Τίνος τά δικαιώματα πρόκειται νά προστατεύσουμε, έφ' όσον έχουμε άποφασίσει ότι τό έμβρυο δέν θά ζήσει;»⁴⁶.

⁴⁵ Leon Kass, «Regarding Daughters and Sisters», Commentary, April 3, 1993.

⁴⁶ «Post-Abortion Fetal Study Stirs Storm», *Medical World News*, June 8, 1973, σ. 21, όπως παρατίθεται άπό τόν John Whitehead, *Strategy on the Abortion Issue* (Charlottesville, VA, 1993). Η όμοσπονδιακή χρηματοδότηση γι' αυτού του είδους τήν «έρευνα» τέθηκε έκτός νόμου άπό τήν κυβέρνηση του Ρίγκαν. Τό 1993 ό πρόεδρος Κλίντον έπανεφερε τήν όμοσπονδιακή χρηματοδότηση γιά κάθε έρευνα «έμβρυϊκού ιστού».

Στήν έκτρωση καί στό είδος τής έρευνας τοῦ «έμβρυϊκοῦ ἰστοῦ», πού περιγράφηκε παραπάνω, τήν ὁποία τό 1993 ὁ πρόεδρος Κλίντον ἄρχισε νά χρηματοδοτεῖ, ἡ προσωπικότητα μεταχειρίζεται σάν νά ἦταν χωρίς καμία ἀξία. Στό ὄνομα «τῶν δικαιωμάτων τής γυναίκας» ἡ μητρότητα ὑποδαθμίσθηκε τώρα ἀπλῶς σέ μία ἀκόμη ψυχρή, ὑπολογίσιμη ἰατρο-οικονομική «έπιλογή». Ἡ ἐγκυμοσύνη ἔγινε ἕνα ἀτυχές ἰατρικό «έπακόλουθο» τοῦ σέξ. Οἱ γυναῖκες ἀπογυμνώθηκαν ἀπό τό προνόμιο νά ἀνατρέφουν δημιουργήματα, καθώς καί ἀπό τήν εἰδική προστασία, ἡ ὁποία ὀφείλεται σ' αὐτές ὡς τίς πρῶτες ἱερές κατοικίες ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐπιστήμη κατήντησε ἕνας φασιστικός ἐφιάλτης, πού θρίσκει στά πρόθυρα τής ἀναξωγογόνησης τῶν ναζιστικῶν εὐγονικῶν προγραμμάτων. Τό «φεμινιστικό» πρόγραμμα ἔχει ἀλλόκοτα συγκλίνει πρὸς ἐκεῖνο τής πορνογραφικῆς βιομηχανίας. Τό πρόγραμμα μαθημάτων σεξουαλικῆς ἀγωγῆς προσαρμόζεται πρὸς τούς σκοπούς τής καριέρας τοῦ κάθε σωματέμπορου. Ἡ σταδιοδρομία τοῦ ἐπαγγελματία γιατροῦ ἔγινε δυσδιάκριτη ἀπό τήν ἐξέλιξη τοῦ φύλακα στά στρατόπεδα συγκεντρώσεων.

Ὁ τύπος τής ἠθικῆς ἀντιστροφῆς, τήν ὁποία θιλέπουμε στή νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων (γιά νά μήν μνημονεύσουμε τήν ἀποστολή γιά ἔρευνα καί καταστροφή ἐναντίον τῶν «ἀτελῶν» βρεφῶν, πού ὑπονοεῖται στούς ἐλέγχους πού γίνονται πρὶν ἀπό τή γέννηση), στήν ὁποία τό ἔσχατο κακό διαφημίζεται στό λαό ὡς «καλό» καί ἡ λέξη «έπιλογή» περιγράφει τήν ληστεία ἐνός ὀλοκλήρου μέλλοντος γεμάτου ἀπό τίς ἐπιλογές ἐνός παιδιοῦ, εἶναι ὁ τύπος τοῦ ὑπέρτατου κακοῦ, γιά τό ὁποῖο μίλησε ὁ Εὐάγγριος ὁ Μοναχός γράφοντας:

«Τώρα τί πρέπει νά πῶ γιά τόν δαίμονα, ὁ ὁποῖος κάνει τήν ψυχή ἀναίσθητη;... Πῶς μέ τό πλησίασμά του ἡ ψυχή ἀπομακρύνεται ἀπό τήν φυσική της κατάσταση καί ἀπογυμνώνει τόν ἑαυτό της ἀπό τόν σεβασμό καί τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, μή θεωρώντας πλέον τήν ἁμαρτία ὡς ἁμαρτία ἢ τήν παρανομία ὡς παρανομία; Θυμᾶται τήν κόλαση καί τήν αἰώνια κρίση ὡς ἀπλές λέξεις...; γελά μέ τή φωτιά, ἡ ὁποία κάνει τήν γῆ νά τρέμει... Ἐσύ μπορεῖ νά χτυπᾶς τό στήθος σου, καθώς μία τέτοια ψυχή σύρεται πρὸς τήν ἁμαρτία, ἀλλ' αὐτή οὔτε κἂν τό ἀντιλαμβάνεται... Μιλᾶς γιά τήν ντροπή μπροστά στούς ἀνθρώπους καί αὐτή σέ ἀγνοεῖ, ὅπως ἕνα γουρῶνι κλείνει τά μάτια του καί ὀρμᾶ ἐπάνω στό φράχτη»⁴⁷.

⁴⁷ Εὐαγγρίου τοῦ Μοναχοῦ, *Περί διακρίσεως παθῶν καί λογισμῶν*, Φιλοκαλία, τ. πρῶτος, σ. 49-50.

Σημ. «Π.Ο.». Ἡ παραπομπή γίνεται στό πρωτότυπο-ἀρχαῖο κείμενο τής ἐκδ. «Ἀστέρος», Ἀθήνα 1982³. Ἡ ἀντίστοιχη παραπομπή στή νεοελληνική μετάφραση τής Φιλοκαλίας (τοῦ Ἀντωνίου Γαλίτη), τόμ. Α', ἐκδ. «Τό Περιβόλι τής Παναγίας», Θεσ/κη 1984, εἶναι στή σ. 79, §10.

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ Σ' ΑΛΛΟΥΣ
Βοηθήστε γιά τήν ἐπανέκδοσή του
καί τήν εὐρύτερη διάδοσή του